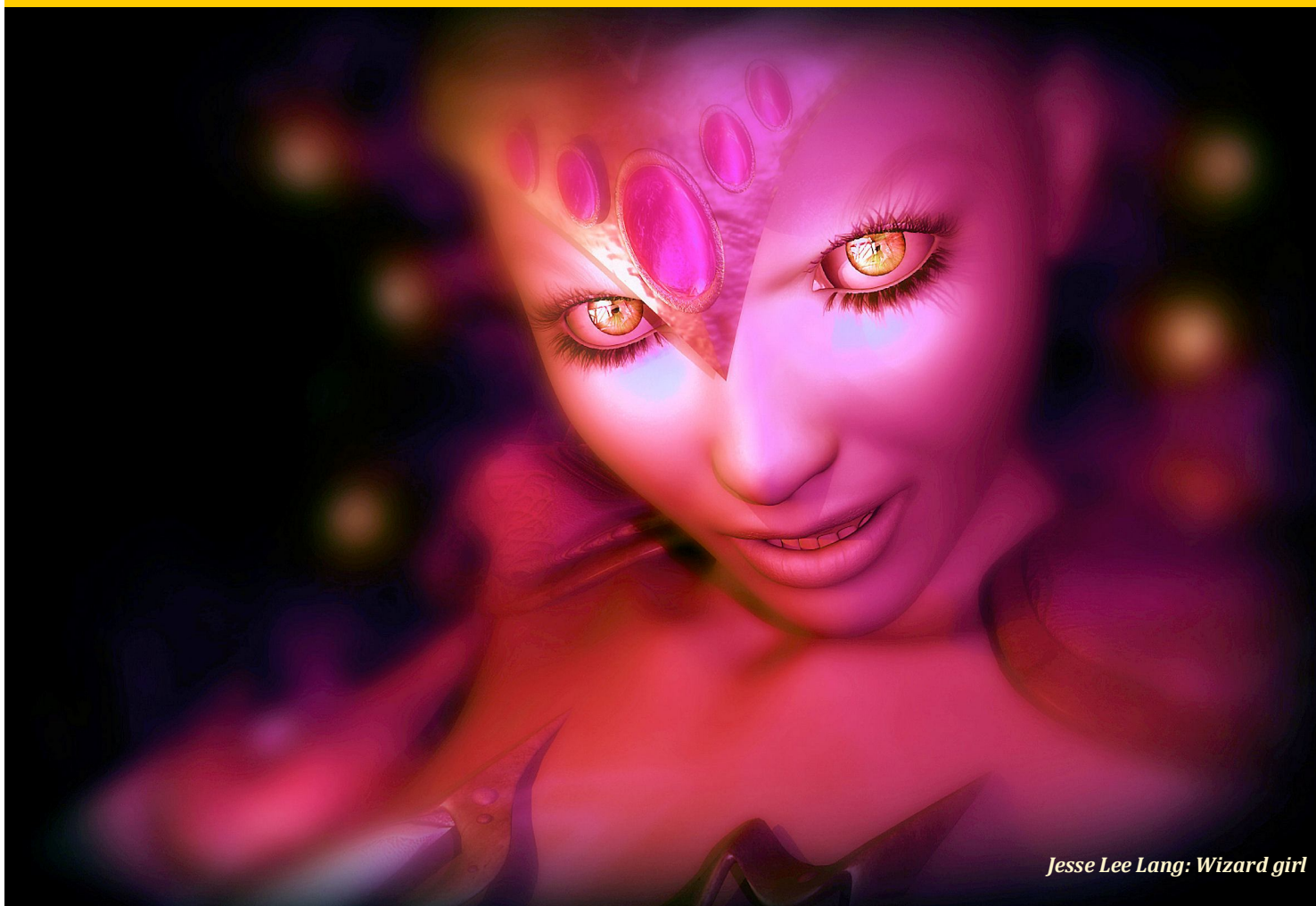

Jašubeg en Jered

novice iz Drugotnosti

Jesse Lee Lang: Wizard girl

VSEBINA

■ Uvodnik

■ Natečaj za spekulativne zgodbe in pesmi

■ Novice spekulativne

■ Planet humorja

■ Filmi, kino, DVD

- Vitez in sitnež (2011)
- Odklenjeni (2011)

■ Prebrano za vas

- Terry Pratchett in Neil Gaiman: Dobra znamenja
- Dr. Zoran Živković: Dvanajst zbirk in čajnica

■ Portreti

- Tanja Mencin in Varuhi

■ Prebrano za vas

- Tanja Mencin: Varuhi 1 - Viharna princeza

■ Intervju

- Tanja Mencin

■ Nostalgija

- Smiljan Rozman: Čudežni pisalni strojček

■ Prvi pogled na ...

- Vitezi in čarovniki (2) - Indigo novi svet

■ Izobraževanje

- Andrej Ivanuša: Filmske medzvezdnice (1)
- Andrej Ivanuša: Kako hitro kroži Zemlja?

■ Novopečeni

- Nejc Kavka in spopad Frenglov

■ Dražilnik

- Nejc Kavka: Spopad Frenglov
- Mara R. Sirako: Mag in Mafalda
- Bojan Ekselenski: Votlina skrivnosti

■ Kratka F zgodba

- Andrej Ivanuša: Uvideni svet
- Amedeja M. Ličen: Plečnikovo zadnje pismo Janu Koteri

■ Zadnja stran

- 3D robnik - Star Wars

Jašubeg en Jered

ISSN 1855 - 6434

Fanzin za fantazijo, znanstveno fantastiko in horor ter svet Drugotnosti

Izdajatelj in urednik:

Bojan Ekselenski

Ljubljanska cesta 5A, 3000 Celje

GSM: +386 40 642 356 (Bojan)

Telefon: +386 3 541 25 43

E-pošta: bojan.ekselenski@amis.net

Internet: www.drugotnost.si

Preostalniki:

Amedeja M. Ličen, Mara R. Sirako,

Andrej Ivanuša (oblikovanje)

Ilustracija na naslovnici:

iStockphoto - Jesse Lee Lang: Wizard girl

Copyright © 2012 Bojan Ekselenski

Vse pravice pridržane.

Besedila, slike in oblikovne rešitve
je prepovedano kopirati na kakršenkoli
način brez dovoljenja izdajatelja.

NOVOPEČENI

■ Kje ste novi avtorji?

Verjamem, da je v Sloveniji precej ljubiteljev in ljubiteljic fantazije, znanstvene fantastike in hororja, ki imajo tudi ustvarjalno energijo. Žal nimamo nobenega periodičnega glasila, ki bi redno objavljalo in s svetovanjem pomagalo avtorjem pri njihovih prvih korakih v svet ustvarjalnosti. Prav Jašubeg en Jered torej orje ledino.

■ Kaj lahko avtorji pričakujete?

Vsako delo bo šlo skozi nekaj rok. Prvo sito je pravopisno, torej skladnja in pomenoslovje. Nadalje gre skozi vsebinsko pretresanje. Ne bomo iskali napak, temveč kvaliteto. Objavili bomo dve ali tri najkvalitetnejše zgodbe. Objavili bomo zgoščeno oceno vsakega prispelega dela, pri čemer bomo avtorjem svetovali, kako naprej.

■ Kam poslati svoje umetnine?

Svoje umetnine pošljite na e-naslov:

[bojan.ekselenski\(afna\)gmail.com](mailto:bojan.ekselenski(afna)gmail.com)

PREBERITE V TEJ ŠTEVILKI ...

Upam, da se boste opogumili in se udeležili natečaja in društvu Zvezdni prah poslali svojo zgodbo ali pesem. Samo, da je zanimiva in iz spekulativnega področja, pa ima veliko možnosti za uvrstitev v prvi magazin Drugotnosti konec tega leta.

⇒ *Več na strani 3.*

Tanja Mencin je nova pisateljica na nebu spekulacij. Njeni Varuhi kažejo svežino in prinašajo nov veter v naše podalpske doline na južni strani Alp.

⇒ *Več na straneh od 14 do 18.*

Vendar se v tej številki ne ustavljamo samo pri njej. V branje smo dobili zgodbo komaj petnajstletnega Nejca Kavke, ki obeta, zelo obeta. Za prvenec tako mladega avtorja je naravnost odlična.

⇒ *Več na straneh od 28 do 33.*

A tudi naši preizkušeni avtorji ne zaostajajo. Preberite »prvi pogled na« drugi del Vitezov in čarovnikov - Indigo novi svet, ki jih je napisal Bojan Ekselenski.

⇒ *Več na straneh od 20 do 21.*

Tudi nekaj izobraževanja ne bo škodilo. Andrej Ivanuša je prispeval prvi del članka o filmskih medzvezdnicah - vesoljskih ladjah iz različnih filmov in serij.

⇒ *Več na straneh od 24 do 27.*

Za konec smo pripravili kar tri dražilnike in dve F zgodbi. Obilo branja za pomladne dni.

⇒ *Več na straneh od 29 do 47.*

OCENJEVALNI STANDARDI

Za ocenjevanje filmov v kinu in na DVD ter knjig uporabljamo naslednja merila:

Film v kinu:

- 2,0 - zgodba (njena izvirnost, izvedba v scenarističnem pomenu, ipd.),
- 1,5 - izvedba (glasba, režiserski prijemi, kamera, posebni učinki),
- 1,0 - igra (verodostojnost igre, vživetost v vlogo, prepričljivost, ipd.),
- 0,5 - tehnična kvaliteta izvedbe (3D, kvaliteta slike, zvoka).

DVD film:

- 2,0 - zgodba (isto, kot pri filmu v kinu),
- 1,0 - igra (isto, kot prej),
- 0,5 - oprema škatle (bonusi, kvaliteta ovitka, dodatne vsebine),
- 0,5 - razmerje cena / kvaliteta (kaj dobiš za zahtevan denar),
- 1,9 - tehnična kvaliteta dobljenega (kvaliteta slike, zvoka).

Knjiga :

- 1,8 - zgodba (njena izvirnost in njeno vodenje od začetka do zadnje strani),
- 1,0 - oprema knjige (spletna podpora, vsebinski dodatni bonbončki),
- 1,0 - podajanje zgodbe (jezikovna vsečnost, izvirnost, jezikovna barvitost v skladu z zgodbo),
- 0,7 - izvedba ideje (žanrska umeščenost, preseganje žanra ali stapljanje žanrov),
- 0,5 - razmerje cena / kvaliteta (kaj dobiš za svoj denar v primerjavi s primerljivo konkurenco).

Najvišja možna ocena v vseh treh primerih je 5! Tako, zdaj veste kakšna so merila. Pri vsakem opisu bo analiza, kje je izdelek dobil in kje izgubil ter seveda skupna ocena.

KONCA SVETA NE POSKUŠAJTE DELATI DOMA ...

Bojan Ekselenski

Leto 2011 je za nami in naše oči so uprte v apokaliptično leto 2012. Ker je do predvidenega konca sveta še nekaj časa, si ne delajte skrbi. V knjigi **Dobra znamenja** je glede tega jasno opozorilo:

»Konca sveta ne poskušajte delati doma, ker utegne biti nevarno.« Če ne drugega, apokalipsa je odlična za trženje. Filmi, knjige, plišaste igrače – vse v slavo konca sveta in štirih bikerjev apokalipse, kot je zapisano v Dobrih znamenjih.

V letu 2012 nas čaka nekaj zanimivih dogodivščin. Najprej nas čaka Istrakon v Pazinu (23. do 25. marca), ki je tradicionalni uvod v sezono festivalov nam ljubih žanrov. Potem gremo v Celje, kjer bo 5. aprila **VEČER DRUGOTNOSTI**. Od 26. do 29. aprila je osrednji evropski dogodek Eurocon 2012 v Zagrebu. Društvo Zvezdni prah je društvo avtorjev, vendar mora ob pomanjkanju fandoma opravljati tudi nekaj dejavnosti društva ljubiteljev (saj

smo tudi avtorji ljubitelji). V ta kontekst sodi razpis za prvo zbirko, nominacije za evropske in slovenske nagrade na področju nam ljubih žanrov, prirejanje dogodkov za popularizacijo in demistifikacijo žanrskih umetnosti, skrb za kvaliteto tega edinega slovenskega magazina in seveda predstavitve lastnih del. Vsi razpisi so na **www.zvezdni-prah.si**, le brž tja!

Skratka, ta številka prinaša obilico novic tudi o oživitvi naše scene. Želeli bi, da bi tudi domači avtorji začeli resneje pisati, objavljati in se skozi to kaliti. Nadalje bi želeli, da se slovenski avtorji močnejše posvetijo lastni promociji. Društvo Zvezdni prah je tukaj, da pri tem aktivno pomaga, saj smo skupaj močnejši. Samo skozi proaktivno delo na sceni bodo ljubiteljice in ljubitelji začeli ceniti domače avtorje. Posledično se bo spremenil tudi odnos založb in knjigarnarjev.

RAZPIS ZA OBJAVO SPEKULATIVNIH ZGODB IN PESMI

Društvo ustvarjalcev spekulativnih umetnosti ZVEZDNI PRAH, Stritarjeva 24, Maribor, razpisuje netekmovalni natečaj za objavo spekulativnih zgodb in pesmi za prvo zbirko spekulativnih zgodb ZVEZDNI PRAH 1 (magazin Drugotnosti). Namen natečaja je pridobiti kvalitetna spekulativna dela za objavo.

Zaključek natečaja je 30. september 2012. Predvidoma bomo zgodbe in pesmi objavili v dogovoru z avtorjem v revijalni, knjižni ali digitalni (e-publikacija) obliki objavili do konca leta 2012.

Na natečaj pošljite vašo zgodbo ali pesmi, ki so s področij:

- znanstvena fantastika,
- fantazija,
- horor (grozljivka),
- kriminalka.

Zgodba naj bo dolžine največ 6 avtorskih pol (96 strani ali 172.800 znakov s presledki). Pesmi

naj bodo največ tri, poljubne dolžine. Besedilo naj bo v elektronski obliki (DOC, DOCX, ODT, ipd.) in naj ne bo oblikovana, poudarjeni naj bodo le naslovi.

Komisija v sestavi Amedeja M. Ličen, Ruža M. Barič, Bojan Ekselenski in Andrej Ivanuša, ki so vsi člani društva, bo ocenila vse prispele zgodbe ali pesmi in se odločila o uvrstitvi besedila v izbor. Na njihovo odločitev pritožba ni možna.

Avtorjem bomo poslali obvestilo o (ne)uvrstitvi s kratkim sporočilom in pojasnilom o odločitvi. Z izbranimi avtorji bomo sklenili ustrezno avtorsko pogodbo.

Zgodbo pošljite v elektronski obliki na e-naslov **info@zvezdni-prah.si** ali v drugi digitalni obliki (USB ključek, CD) na naslov **Društvo ZVEZDNI PRAH, Stritarjeva 24, 2000 Maribor**.

Med 23. in 27. novembrom je bil v Cankarjevem domu v Ljubljani 27. slovenski knjižni sejem. Na njem so bila predavanja o izkušnjah ob branju elektronskih in tiskanih besedil ter posledično o spremembah v založništvu zaradi pojava e-knjig. Gost sejma je bil **Miki Muster**, naš legendarni risar stripov in risank. v Debatni kavarni pa je bila Okrogla miza o ZF z naslovom Antiutopije – znanstvena fantastika v slovenski literaturi. Debatirala sta novinar in kolumnist **Lenart J.**

Kučič in pisatelj **Dušan Dim**, ki je dobitnik nagrade »večernica« za roman ***Distorzija*** (ta žal ni ZF roman).

Sam pogovor se je kasneje preusmeril na debato o sodobni tehnologiji in o ZF romanu Dušana Dima z naslovom ***Oprostite, vaše življenje ne obstaja***. Sogovornika sta iskala pot med ZF resničnostjo in realnim stanjem tehnologije. Kučič je ugotovil, da ZF zgodbe niso le resnične zgodbe v futuristični preobleki, temveč so tudi oblika družbene kriti-

ke. Dim je menil, da je ta literatura nekakšen eskapizem, pobeg pred neznosno resničnostjo in vzporedni svetovi so zatočišče za tiste, ki ne zmorejo prenesti breme resničnosti.

Sim je predstavil svojo zadnjo knjigo ***Oprostite, vaše življenje ne obstaja***, kjer zgodba pripoveduje o tehnologiji, ki je presajena pod človeško kožo in s tem zasebnost ni več mogoča. Tehnologija je obenem »človekov najboljši prijatelj« in njegova nočna mora. (AI)

Založnik o knjigi

Čas po Dogodku. Zgodovina je ustavljena in skrbno arhivirana - na voljo za uporabo. Svet, v katerem je tehnologija človekov najboljši prijatelj. Dobesedno. Televizija, procesorji in kartice so vgrajeni pod kožo. Dobra novica za vse, ki izgubljajo bančne kartice? Drži. Še več: dobra novica za

vse, ki želijo živeti večno. Toda precej slabša novica za tistega, ki želi zadržati skrivnost. Na primer za nepopoljšljivega Elvisovega častilca, ki ga sredi noči prebudi klic ženske ... izklopljene ženske. Neveljavne ženske. Znanstvena fantastika ali resnična zgodba?

Recenzija v reviji Bukla

Dušan Dim (1972) se po najstniškem, tudi ekraniziranem, romanu o glasbi in odraščanju *Distorzija* (2006) in kriminalki *Rdeča mesečina* (2008) tokrat spet poskuša v novem žanru, znanstvenofantastični zgodbi, ki se spogleduje z utopijami Philipa K. Dicka. V družbi prihodnosti imajo ljudje televizijo in snemalne naprave kar pod kožo, največji problem pa je ohranjanje zasebnih stvari. Vse skupaj se začne, ko

Toma, glavnega junaka, sredi noči zbudi glas ženske, ki je izklopljena in neveljavna, kar nas vrže v ta nenavaden prihodnji svet in sproži vrtinec divjega dogajanja. (Samo Rugelj)

Dušan Dim
OPROSTITE, VAŠE ŽIVLJENJE NE OBSTAJA

Uredil Zdravko Duša

trda vezava, 332 str.

Mere: 14,5x20,5cm, 553 g

ISBN: 978-961-231-831-4

Cena: 27,95 €

Cankarjeva založba, 2011

Knjiga je izšla s finančno podporo JAK RS.

V letu 2011 je pri nas po podatkih iz COBISS izšlo enaindvajset del, ki so jih bibliotekarji Narodne in univerzitetne knjižnice označili kot (znanstveno)

fantastična proza, ko so jim dodeljevali CIP in ISBN številko. Seznam obsega le tista dela, ki so označena kot monografija (knjiga). (AI)

1. **Mencin, Tanja: Varuhi[1] - Viharna princesa** / Tanja Mencin, Sevnica : samozaložba, 2011 (Šmarješke toplice: Stella) * ISBN 978-961-276-163-9 (trda vezava), ISBN 978-961-276-175-2 (broš.) * COBISS.SI-ID 256078592
2. **Mencin, Tanja: Varuhi[2] - Enajsterica** / Tanja Mencin, Sevnica : samozaložba, 2011 (Šmarješke toplice : Stella) * ISBN 978-961-276-232-2 (trda vezava), ISBN 978-961-276-233-9 (broš.) * COBISS.SI-ID 257703424
3. **Mencin, Tanja: Varuhi[3] - Kriki usod** / Tanja Mencin, Sevnica : samozaložba, 2011 (Šmarješke Toplice : Stella) * ISBN 978-961-92977-2-8 (trda vezava), ISBN 978-961-92977-3-5 (broš.) * COBISS.SI-ID 259094528
4. **Mencin, Tanja: Varuhi[4] - Potovanje k cilju** / Tanja Mencin, Sevnica : samozaložba, 2011 (Šmarješke toplice : Stella) * ISBN 978-961-92977-4-2 (trda vezava), ISBN 978-961-92977-5-9 (broš.) * COBISS.SI-ID 259571968
5. **Ekselenski, Bojan: Vitezi in čarovniki[2] - Indigo novi svet** / Maribor : Pro-Andy, 2011 * ISBN 978-961-92766-8-6 * COBISS.SI-ID 259387648
6. **Lemaić, Vesna: Odlagališče** / elektronski vir, Ljubljana : Cankarjeva založba, 2011 * ISBN 978-961-231-870-3 (ePub) * COBISS.SI-ID 258972160
7. **Kokalj, Barbara: Izgubljeni v časovni zanki [2]** / Bevke : Smar-team, 2011 * ISBN 978-961-6875-12-7 * COBISS.SI-ID 258602752
8. **Dim, Dušan: Oprostite, vaše življenje ne obstaja** / Ljubljana : Cankarjeva založba, 2011 * ISBN 978-961-231-831-4 * COBISS.SI-ID 258555392
9. **Kumer, Andrej: Vesoljno zlo** / Ljubljana : samozaložba, 2011 (tiskano v Sloveniji) * ISBN 978-961-276-193-6 * COBISS.SI-ID 256767232
10. **Ivanuša, Andrej: Svetodrev – prva legenda iz gozda Tokara** / Ljubljana : Založniški atelje Blodnjak, 2011 * ISBN 978-961-6866-03-3 * COBISS.SI-ID 256545536
11. **Remec, Miha: Mitrejin koder ali Časovna struna v Petovionu** / Ljubljana : Študentska založba, 2011 * ISBN 978-961-242-373-5 * COBISS.SI-ID 256132096
12. **Blažič, Mateja (Margit Belani): Varuhi skrivnosti[2] - Otok vračev** / Ljubljana : Mladinska knjiga, 2011 * ISBN 978-961-01-1567-0 * COBISS.SI-ID 255748096
13. **Benjamin, David: Sedem** / Ljubljana : Študentska založba, 2011 * ISBN 978-961-242-359-9, ISBN 978-961-242-417-6 (ePub) * COBISS.SI-ID 255200768
14. **Maj, Nika: Tianov čudežni svet[7] - Potovanje v središče galaksije** / Ljubljana : Ved, 2011 * ISBN 978-961-6814-31-7 * COBISS.SI-ID 254163456
15. **Maj, Nika: Tianov čudežni svet[8] - Kam je izginil Tian?** / Ljubljana : Ved, 2011 * ISBN 978-961-6814-32-4 * COBISS.SI-ID 254163712
16. **Maj, Nika: Tianov čudežni svet[9] - Zmešnjava na kvadrat** / Ljubljana : Ved, 2011 * ISBN 978-961-6814-39-3 * COBISS.SI-ID 254749184
17. **Maj, Nika: Tianov čudežni svet[10] - Čarovnikove sanje** / Ljubljana : Ved, 2011 * ISBN 978-961-6814-40-9 * COBISS.SI-ID 254749440
18. **Črv-Sušnik, Mateja in Sušnik, Miha: Uročeni otok [2] - Reševanje Azabele, fantazijska pustolovščina** / Hlebce : Zala, 2011 * ISBN 978-961-92791-7-5 * COBISS.SI-ID 254220544
19. **Jerebic, Sarah: Kraljestvo noči - mit postane moje življenje** / Murska Sobota : samozaložba, 2011 (Ljutomer : S.I.) * ISBN 978-961-276-229-2 * COBISS.SI-ID 67633153
20. **Ravnjak, Vili: Lotosov cvet nad vodno gladino** / Maribor : Pivec, 2011 * ISBN 978-961-6817-54-7 * COBISS.SI-ID 67517185
21. **Oblak, Aleš: Hiša dobrih gospodov** / Bevke : Smar-team, 2011 * ISBN 978-961-6830-78-2, COBISS.SI-ID 255828224

PESNICA MEŽA MAURER

Neža Maurer je decembra 2011 ob svoji 81-letnici svoj osebni praznik preživela na literarnem večeru kot gostja Tjaše Koprivec, glavne urednice založbe Sanje, v Hiši sanjajočih knjig. Njen iskrič in zanimiv intervju je mogoče prebrati na internetu.

Za nas pa je še posebej zanimiv odlomek, ki govori o njenem navdušenju za nam ljube žanre.

»Znanstveno fantastiko imam neskončno rada. Še v časih Juge, kot smo jo imenovali, smo bili pri hiši naročeni na srbske prevode dobrih znanstvenofantastičnih knjig. Najboljši mi je tisti poljski pisatelj, ki je napisal knjigo *Nepremagljiva*, ki se mi zdi čudežna znanstvena fantastika,« je z malce nenavadno strastjo presenetila prikupna srebrnolaska, ki od slovenskih avtorjev obožuje Miho Remca, neskončno pa se je

razveselila tudi darila založbe Sanje, romana *Metro 2034* Dmitryja Glukhovskega.

»V znanstveni fantastiki sta dve možnosti: ali opisujejo prihodnost – ni rečeno, da bo takšna, gotovo pa bo drugače kot danes – in to me zelo vleče ali pa dobre in slabe lastnosti tako predimenzionirajo, da jih moraš razumeti, tudi če si totalen bedak.«

Neža Maurer piše literaturo za otroke, mladino in odrasle.

Največji del njenega opusa zajema poezija, piše pa tudi prozo, publicistiko ter otroške igre. Delovala je kot prevajalka, prevajala je iz nemščine ter slovenskih jezikov. Pesnica je s svojimi deli v našem prostoru prisotna že več kot 60 let. Za svoje delo je prejela mnoge nagrade in priznanja. Nad osemdeset otroških iger in oddaj je bilo izvedenih na radijskih postajah.

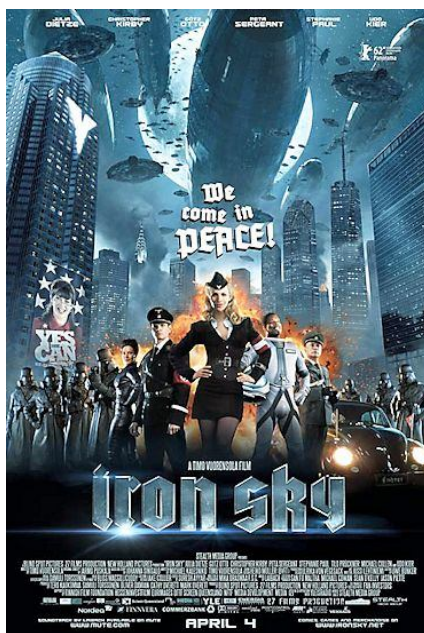
(AI)

IRON SKY

Sredi februarja 2012 je bil na mednarodnem filmskem festivalu Berlinale premierno predvajan film *Iron Sky*. To je temačna ZF komedija.

Režiral jo je **Timo Vorensola**. Pri produkciji sta glavno vlogo odigrali Blind Spot Pictures in Energia Productions s Finske. Snemanje je potekalo v Nemčiji in Avstraliji. Primaren jezik filma je angleščina.

Film govori o nacistični invaziji na Zemljo leta 2018. Konec druge svetovne vojne so Nemci na temni strani Lune zgradili velikansko lunarno bazo in močno armado letečih krožnikov. Ko ameriški astronaut pris-

tane s svojim lunarnim modulom nekoliko preblizu tajni nacistični bazi, se **Mond Führer** odloči, da je napočil veličastni trenutek hitreje kot je bilo načrtovano. Četrtri Rajh mora posredovati!

Za slovenski del občinstva je zanimivo, da je glasbo v filmu delo slovenske skupine Laibach. Za film so napisali novo priredbo Siddhartine B-Machine.

Film lahko pričakujemo v kinematografih z aprilom. Želimo si, da tudi na slovenskih tleh! Več je mogoče prebrati še na straneh producenta na

<http://www.ironsky.net>

Povzeto po www.futurum.si

SferaKon/Eurocon
26-29 April 2012, Zagreb - Croatia

EUROCON 2012

Eurocon je evropski najpomembnejši dogodek na področju znanstvene fantastike, fantastike in ostalih spekulativnih umetnosti. Društvo Zvezdni prah je prevzelo koordinacijo priprav slovenske udeležbe. Zagreb je blizu, zato imamo enkratno priložnost, da se tega vseevropskega dogodka udeležimo. Eurocon bo od 26. do 29. aprila 2012. Prijave oddajte na strani **www.zvezdni-prah.si**.

RAZPIS

za slovenske nominacije Evropskih nagrad ESFS

Slovenija se je po dolgih letih odsotnosti vrnila na evropski zemljevid spekulativnih umetnosti. Društvo Zvezdni prah je prevzelo odgovornost, da izvede postopek slovenskih nominacij za evropske nagrade, ki jih podelijo na Euroconu. Upravni odbor društva je 16. feb. 2012 sprejel Pravila o nominaciji za nagrade ESFS, ki so objavljena

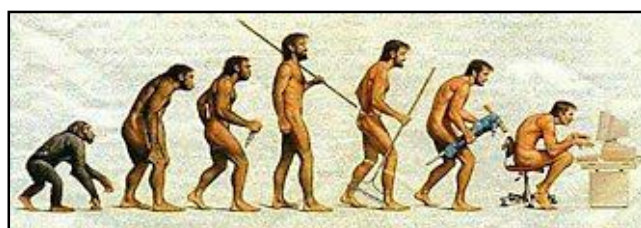
na internetni strani društva **www.zvezdni-prah.si**. Tam je možno prebrati vse o prijavi.

Uradno se nagradam reče Evropske nagrade za znanstveno fantastiko, vendar pokrivajo vse žanre znotraj spekulativnih umetnosti (znanstvena fantastika, fantastika in drugo). Nominacije sprejema agent Eurocona za Slovenijo, Bojan Ekselenski, vse do **15. marca 2012** na **bojan.ekselenski@gmail.com**.

PLANET HUMORJA

Ne, ne, sine! Ti nisi bil downloudan, temveč si se rodil.

Hm, očitno je šlo nekaj narobe!

18. stoletje 1900 1960 1980 2000 2010
Absoluten dokaz segrevanja Zemlje!

Roku u vis! Vesoljska policija na delu.

VITEZ IN SITNEŽ / VAŠE VIŠOČANSTVO

YOUR HIGHNESS

Podatki o filmu

Universal Pict., Stuber Productions
8. april 2011
Dolžina: 102 minuti

Režiser:

David Gordon Green

Scenarist:

Danny McBride, Ben Best

Igralci:

Danny McBride, Natalie Portman,
James Franco, idr.

Kratek opis

Princu ukradejo princezo in gre jo reševati čez sedem voda in sedem gora, čez zmajska trupla in ne glede, kaj si o tem mislijo Ljudje, Vili- ni, Škratje in druga pravljčna gola- zen.

V slovenskih kinematografih so si pri prevajanju imena vzeli malce svobode in ga pri nas ime- novali Vitez in sitnež. Kakor koli, ta srednjeveška komedija izpade užitno razvedrilo predvsem zara- di dobrih igralk in igralcev. Pa jih spoznajmo, četico nadebudnih srednjeveških kurirčkov. Danny McBride se je zavlekel v smešno truplo nerodnega princa Thadeu- sa. James Franco je princ Fabio- us, prototip hrabrega reševalca

princes . Natalie Portman je boje- vnica Isabel na maščevalnem pohodu. Tu je še Zoee Deschanel, ki je reševana princesa Bellado- na, Charles Dance je odigral kral- ja Talliousa in potem imamo še zlobce. Ti so enako smešni kakor dobričine. Tobie Jones je malce pederski (v negativnem pomenu besede) Julie, pa glavni smeško Leezar je v kožici Justin Theroux, pa izdajalski Bore- mont je zadegan v truplo Damia- na Lewisa.

Zgodba se začne, ko Zlati vitezi fentajo zlobneža, ki hoče devici zaploditi zmaja. Vsakih sto let se namreč prekrijeta dve luni in takrat je čas za zabavo. Dogodiv- ščina se nadaljuje 100 let kasne- je, tik pred vnovičnim prekritjem lun. Dežurni nesposobnež Tha- deus je pokvaril dogovor s Škrati, saj je namesto z zgornjo, preveč mislil s spodnjo glavo. Takrat se vrne njegov sposobnejši brat Fabious, ki reši princeso in fenta enooko nakazo. Imajo veselico, tudi poroko, a ta odpade, ker zlo- bni čarovnik ugrabi nevesto. Kralj Tallious ukaže Thadeusu, da se udeleži lova na bajeslovni samorogov meč, ki lahko elimini- ra zlobnega čarovnika. In četica gre na lov. Najprej postanek pri smešnem modrecu. Kaj hitro se izkaže, da so zvesti Fabiousovi vitezi izdajalci. Komaj jo ucvrejo, ko jih pokoplje Thadiusovo raz- mišljanje zgolj s spodnjo glavo. Par jošk jim nakoplje na glavo divje amazonke in končajo v are- ni. Tam naletijo na bojvnicu Isa- bel, ki jih reši iz krempljev čudaš-

kega vladarja amazonk. Scena boja v areni je mešanica hecnosti in spodobnih posebnih učinkov v obliki petglave verzije velocirap- torja. Družčina nadaljuje pot. Fabiousa zajamejo njegovi bivši soborci in znajde se v Leezarjevi ječi. Preostali nadaljujejo pot. Znajdejo se v labirintu, kjer jih pričaka minotaver. Thadius naj- de samorogov meč in z njim ter- minira minotavra. Vzame si tro- fejo – minotavrov penis, ki mu visi okoli vratu. In potem je čas za finale.

Zgodba je parodija na viteške filme. Posebni učinki in igra zadovoljijo in iz precej običajne zgodbe naredijo zabavno izkuš- njo. Ogled je za vse ljubitelje smešne plati srednjega veka. Če so se vam dogajale norčije Mela Brooksa, se vam bo dogajal tudi ta film. Nikoli ne zaide v neokus- nosti in pretiravanje. V DVD škat- li je običajen nabor brez posebne dodane vrednosti. Ko bo cena padla pod 10 €, bo dobra kupčija.

Seveda je čas za oceno:

Konkluzija in ocena	
Zgodba	1,0/2
Igra	0,7/1
Tehnična kvaliteta	0,8/1
Izvedba paketa	0,3/0,5
Cena:kvaliteta	0,3/0,5

Skupaj 3,1/5,
kar pomeni dober film.
Zgodba je že velikokrat
videna, zato je ta del
ocene povprečen.

Za Vas gledal: Bojan Ekselenski

3,6/5

FILMI, KINO, DVD

ODKLENJEN

LIMITLESS

Podatki o filmu

Relativity Media, Virgin Produced,
24. marec 2011
Dolžina: 105 minuti

Režiser:

Neil Burger

Scenarist:

Leslie Dixon, zgodba Alan Glynn

Igralci:

Bradley Cooper, Anna Friel, Abbie Cornish, idr.

Kratek opis

Kaj vse lahko zapit pisatelj doseže s čudežno turbo tabletko in kaj mora na koncu plačati za to.

Film sem si ogledal na DVD-ju. Na vodi in v kosteh sem čutil, da ogled v kinu ne prinaša dodane vrednosti. Načeloma grem v kino gledati filme, ki dajejo upanje, da je zvočno – vidna izkušnja vredna nakupa vstopnice. Filmi, ki bolj stavijo na zgodbo in igro in manj na čutne bonbončke, pa je mogoče bolje gledati doma. Te vsaj ne motijo prašiči in prašičke s cmokljanjem, riganjem, hrustanjem in brskanje po kokičnih koritih.

Film izhaja iz zanimive premise. Kaj bi bilo, če bi lahko človekov razum izkoristil vseh 100 odstotkov možganov? Kakšne so posledice takšne igrice?

Najprej nekaj o truplih, ki hlačajo in kiklajo. Eddie Morra (Bradley Cooper) trpi za pisateljsko blokado in je istočasno čisto pravi luzer, ki išče smisel v etanolnih radostih. Njegova samica, s kateri gre narazen, je njegovo nasprotje. Fukiš frača Lindy (Abbie Cornish) je uspešna, urejena in logična, da nogira nesposo-

bnega idiota. Vsakdo se naveliča pisatelja brez pisanja, ki nekoristno alkoholizira svojo nesposobnost. Tipu se vse spremeni, ko naleti na Vernona (Johnny Witworth), brata ženske, s katero je bil poročen, kot pravi v filmu, natanko 5 minut. Ta mu ponudi pilulo, ki procesor v njegovi leni betici *overlocka* do pregretja. V hipu je tudi njegovo pisateljstvo na turbo. Tip ugotovi, da je to to, kar potrebuje. Poišče Vernona, a ugotovi, da tip ni ravno popularen. Kmalu mu popularnost tako pade, da ga najde krogla. Eddie se polasti zaloge tabletk in začne se njegova pot navzgor. A ga pesti pomanjkanje začetnega kapitala. Enostavno mu, kljub novo pridobljeni genialnosti, ne uspe dovolj hitro nabirati keša za življenje in delo na veliki nogi. Pisateljstvo kmalu potisne na stran in se poda v vode finančnega kapitalizma. Od mafijca Gennadyja si sposodi 100.000\$ in začne kasirati večji denar. Kmalu naleti na borznega čarovnika Carla van Loona (Robert de Niro) in stvari stečejo. A začne se zapletati, ker ima tabletko zoprne stranske učinke.

Skratka, film ima nekaj iskrih idej in pozorni gledalec(-ka) jih najde in tu je tisti vzrok, zakaj DVD. Konec je malce dvoumen, morebiti nasilno vleče na stran morebitnega nadaljevanja. Žal je danes tako, da vsako novo idejo kravatniki spremenijo v licenčno molžo. Robert de Niro se pojavi samo toliko, da upraviči svoje ime in ne pokaže nobenega pre-

sežnika. Bolje je z Bradleyem. Ostali liki ne napredujejo, so samo statični okvir glavnega protagonista, torej tudi igra ne more biti kaj več od plesa statistov. Tu je še nekaj rezerve.

Film prinaša nekaj zanimivih dilem za razmišljanje. Ni eden od filmov, ki vlečejo z joški in eksplozijami, temveč zgodbo. In to je dobro. Izvedba je sorazmerno užitna, glasba, zvočna oprema in posebni učinki so povprečni. DVD ima klasične dodatke, torej nobene dodane vrednosti. V tem delu je ocena povprečna.

Nakup za 14€ mogoče ni najpametnejša rešitev, a ko bo cena padla izpod 10€, pa le v šoping.

Konkluzija in ocena

Zgodba	1,7/2
Igra	0,7/1
Tehnična kvaliteta	0,7/1
Izvedba paketa	0,2/0,5
Cena:kvaliteta	0,3/0,5

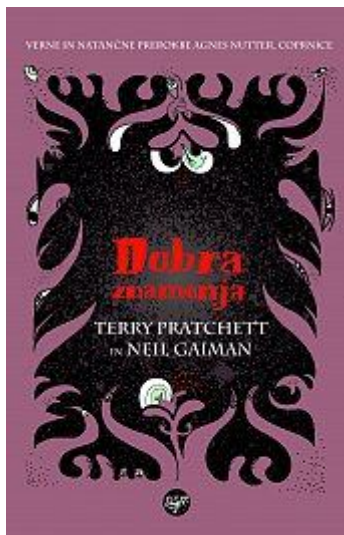
Skupaj imamo 3,6/5, torej gre za spodobno izkušnjo, najmanj vredno izposoje v videoteki.

Za Vas gledal: Bojan Ekselenski

DOBRA ZNAMENJA

Terry Pratchett in Neil Gaiman, prevod Boštjan Gorenc – Pižama
Založba SANJE, december 2010

Dobra znamenja je zajebancija. Resna in popolnoma trezna zajebancija, namenjena vsem, ki želijo prebrati verzijo Janezovega Razodetja brez veselih gobic. Zgodba spremlja klasično zgodbo o Antikristu in koncu sveta. Tukaj sta še angel Asraphiel in demon Crowley. Ne smemo pozabiti še na temne in božje sile.

Zgodba se začne z dejstvom, da je za končni obračun med silami Nebes in Pekla potrebno pokončati našo dobro Zemljico. Tu imata določeni vlogi angel Asraphiel in demon Crowley. Čeprav sta vohuna nasprotnih strani, morata večkrat stopiti skupaj. Posebej zabavni so govori demona Crowleya. Tako cinično zajebancijo redko najdeš in vedno razgali srž človeške družbe.

Konec sveta se začne z rojstvom Antikrista v bolnišnici, ki je pod nadzorom Temnih (a tudi Nerodnih). Pri zamenjavi peklenskega otroka nastane manjša pomota in tako Warlock kot navadno dete pristane v rokah ameriškega pomembneža. Adam, pravi peklenski otrok pa je otrok angleškega podeželja. Mulo drgne kolena z raznimi drobnimi luparijami. Ko je star 11 let, se zadeve začno odvijati. Adam ima družčino, imenovano Tisti in so v »vojni« s toplim bajsijem Johnsonom. Pojavijo se štirje jezdec Apokalipse (Smrt, Vojna, Lakota in Kuga). A ker je čas povozil konje, dobimo štiri bikerje Apokalipse. Pa še ti niso v originalni sestavi. Leta 1936 se je zaradi penicilina Kuga upokoji-

la, nadomestilo jo je Onesnaženje. Štirje bikerji Apokalipse se srečajo v gostilni, kjer so še drugi bikerji. Tem se zdijo Apokalipsarji fini in jim sledijo. Žal pa štirje bikerji Apokalipse niso spretni in klavrno končajo. Ta scena je vredna smeha.

Spoznamo še Vojsko proti čarovnicam. To je zanimiva družčina, ki je na plačilnem seznamu tako Pekla kot Nebes. Zvemo nekaj o delovanju te »silne« vojske, ki se seveda vplete v prihajajočo vojno. Spoznamo še potomko avtorice nenavadnih prerokb, ki je končala na grmadi. Angelu nadrejeni Metatron sporoči, da so se odločili, da svet izničijo z mednarodno nuklearno izmenjavo.

Predstavljena vesela družčina se znajde v vojaški bazi. In kaj se zgodi? Tega vam ne izdam. Vsekakor je konec vreden cele zgodbe.

Knjiga se dobro bere. Mestoma sicer zaide v slabše razumevanje, malce raztrganosti in včasih potrebuješ malo časa, da zadeve povežeš. Vidi se ji, da sta se igrala dva avtorja, oba mojstra obrti. Slog pisanja je zabaven, nezatežen, dialogi izjemno iskri in polni res izvirnih domislic. Knjigo priporočam vsem ljubiteljem dobrega branja. Skratka, gre za izvrstno podajanje ideje o koncu sveta, kjer bi pritisk na gumb pustili v rokah slovenskega parlamenta, prej namočenega v raztopino veselih gobic.

Knjiga lahko za drobiž naročite pri Založbi Sanje in je vredna slehernega centa. Čeprav je zajebancija, treznemu bralcu prinaša obilico zelo resnega razmišljanja. V vsakem hecu je običajno ogromno resnosti in resnice.

Konkluzija in ocena	
Zgodba	1,6/1,8
Podajanje zgodbe	0,9/1
Izvedba ideje	0,7/0,7
Oprema knjige	0,5/1
Cena:kvaliteta	0,5/0,5

Skupaj 4,2/5
Vrhunsko delo. Priporočam!
Edina povprečna stvar sta
naslovnica in oprema.

Za Vas bral: Bojan Ekselenski

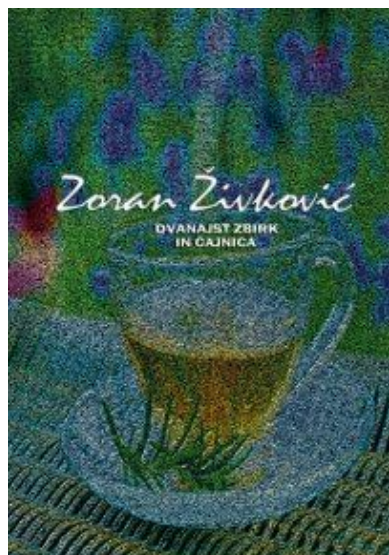
3,9/5

PREBRANO ZA VAS

DVANAJST ZBIRK IN ČAJNICA

Dr. Zoran Živković, prevod Katarina Meserko
Založniški atelje Blodnjak, september 2011

V roke sem vzel tanko knjižico dr. Zorana Živkovića. Vsi, ki vsaj malo daste na svoj bralni opus, gotovo veste, kdo je omenjeni doktor. Gre za doktorja književnosti, ki je doktorat polagal iz nam ljubih žanrov. Večina publike v Slovenije ga bolj slabo pozna, saj njegove knjige skoraj neopazno izhajajo v režiji Založniškega ateljeja Blodnjak. Ob pogledu na branost na COBISS-u žalostno ugotavljam, da je Zoran Živković kljub silnemu mednarodnemu ugledu, pri nas silno slabo bran. Škoda. Zakaj? Berite dlje.

Gre za venček kratkih zgodb. V prvem delu je 12 kratkih zgodb. Vsaka druga je pisana v prvi osebi in vsaka druga prinaša zgodbo osebe na P, ki nekaj zbira. Tako gre za 11 zgodb, a zadnja vse skupaj na zanimiv, pravzaprav presenetljiv način povezuje. Vsaka prvoosebna zgodba ima nekaj vijoličnega in povezanega s smrtjo. Vsaka zgodba z osebo P pa prinaša zgodbo o zbirateljstvu. V zadnji pa spoznamo Zbiratelja in njegove tegobe. Ves niz zgodb je poslastica za literarne sladokusce. Gre za spekulativno umetnost v svoji najvišji formi. Vsebine vam ne bom razlagal, saj gre za zanimiv niz kratkih zgodb. Česa podobnega slovenska spekulativna umetnost (še) ne pozna.

Za zaključek imamo še Čajnico. Ta je takisto posebna. Govori o gospe Berti, ki si v čajnici zaželi Čaj z zgodbo. In potem ji zanimiva družčina med pitjem čaja naplete izjemno zgodbo. Ne morete

verjeti, kaj vse lahko domišljija in zdrav občutek za vodenje zgodbe spravi na nekaj strani A5. Vrhunska izkušnja.

Priporočam vam odhod v knjižnico, kjer boste morebiti imeli srečo, da jo najdete. Ni nujno, da jo knjižnica sploh ima. Zakaj to pravim? Naletimo namreč na prvi problem. To je astronomska cena. Ne vem, kako lahko nekdo za 82 strani A5 formata z generično nevšečno naslovnico zahteva, zdaj se le usedite, da ne telebnete na tla, polnih 42,32 ojev? Ja, prav ste prebrali! 42+ ojev za s Photoshopom spackano naslovnico! Torej, knjige gotovo ne boste kupili in mnoge, zlasti manjše knjižnice bodo, kljub vrhunski vsebini, oklevale. Jih razumem. Problem št. dve! Knjiga bi se lahko brala na dušek. Res je. Zoran je avtor, ki zna potegniti. Vsa-ko njegovo delo je umetnina. Žal imamo *bi lahko*. In krivda za to ni na strani izvrstnega avtorja in izjemne izvirnosti, temveč nikakršni lekturi. 80+ strani debel zvežčič za 42 ojev je neelektoriran in poln jezikovnih nerodnosti. Založniku priporočam, da pred odhodom v tiskarno vsaj prebere, kar misli natisniti. Že navadno branje bi učinkovito odstranilo zalego nerodnosti. Nisem neki zatežen iskalec dlake v jajcu. Če bi bila knjiga 15 €, se sploh ne bi obregnil v manjkajoče vejice, nerodne stavčne konstrukcije ipd. A pri 42 € so pričakovanja višja. Izdelek bi moral biti brezhiben!

Konkluzija in ocena	
Zgodba	1,7/1,8
Podajanje zgodbe	1,0/1
Izvedba ideje	0,7/0,7
Oprema knjige	0,4/1
Cena:kvaliteta	0,1/0,5

Skupna ocena 3,9/5 – zelo dobro, priporočljivo. Knjiga je izgubila oceno samo na račun previsoke cene in po mojem mnenju grde naslovnice in jezikovnih nerodnosti, ki nikakor ne gredo skupaj z visoko ceno.

Za Vas bral: Bojan Ekselenski

TANJA MENCIN IN VARUHI

Pripravil Bojan Ekselenski

MED KNJIŽNIMI POLICAMI

Oni dan sem se sprehajal med knjižnimi policami s knjigami nam ljubih žanrov. Žal dela spekulativne umetnosti pri nas izhajajo v božji tišini. Avtorice in avtorji smo večinoma prepuščeni lastni iznajdljivosti, kako dela spraviti v javnost. Ko je knjiga končana, je opravljen lažji del dela. Najtežji del je iskanje založnika, ki bo delo spodobno objavil. In tu se vedno zatakne. Velik del izdanih knjig krasí amaterska naslovnica, slabo oblikovanje in amaterska lektura. Za to niso krivi avtorji, temveč redke založbe, ki kaj takšnega izdajo. Z nam ljubimi žanri namreč opravijo bolj ali manj levoročno. Ništrc vloženega truda, ništrc promocije in ništrc interesa za spekulativno umetnost. Zaradi takšnega odnosa ima uradna kultura do žanrskih del silno odbojen odnos.

In kaj ima to opraviti z Tanjo Mencin? Kar veliko! Dokler nisem pri natančnem brskanju med knjižnimi policami slučajno uzrl njenih štirih knjig **Varuhi**, nisem imel pojma, da avtorica sploh obstaja. Vzel sem prvo knjigo v roke. Takoj mi je v oči padla silno amaterska izvedba. Pač standard za naše razmere. No, cenovna nalepka je enaka obrtniško bistveno bolje izdelanim knjigam.

Še vedno ne govorim o vsebini. prej se bom raje posvetil avtorici. Najprej me je presenetilo, ker na njenem Facebook profilu skoraj ne moreš zaslediti njene fantazijske povesti. Prebrati je mogoče le vsebine njenih drugih treh knjig, ki ne sodijo v svet Varuhov skrivnosti. Te tri knjige opisujejo osebnostni razvoj in s tem povezane dogodivščine. Zgolj na osnovi takega kratkega opisa si ne upam podati žanrsko umeščenost.

HARLEKINOV PADEC je zgodba o študentki, iskalki in sanjalki. Alba globoko doživlja svet in sebe, dogajanje romana se odvija na dveh ravneh, realistični in irealni. Središčna tema je opis mistične krize, skozi katero mora junakinja, preden doživi razsvetljeteljski uvid oziroma samouresničenje.

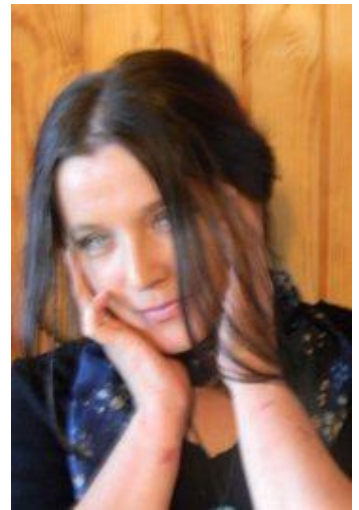
SKRAJNA MEJA: Okolje pretresajo naravne katastrofe - poplave. Alba je ujeta v krog dekadentnih posebnosti, ki vsak s svojimi osebnimi travmami potencirajo deževje in poplave skoraj do meje neznosnega. Narasle vode odražajo človeka v vsej

svoji zbeganosti, nemoči, trpljenju in majhnosti. Alba neprestano preučuje sence medsebojnih odnosov, vendar jih v svoji zaključni osebni drami, za razliko od ostalih, tudi dokončno preraste.

SAMORASTNIŠKI BLUES: Alba je študentka teologije v Ljubljani. Njen ponotranjeni svet se vrti okrog študija, doma, prijateljev in doživljanja vojne za Slovenijo. Čeprav je kot protagonistka močna osebnost, samostojna in kritična, saj nenehno pretresa vrednote: prijateljstvo, smrt, življenje, pa je obenem tudi rahločutna in krhka. Ta krhkost se čuti skozi satirične trenutke doživljanja sveta in družbenih dogodkov in tudi skozi odkrito priznavanje človekove nemoči nad življenjem kot takim.

AVTORICA SE PREDSTAVI

Tanja Mencin, rojena 11. 5. 1965 v Šempetru pri Novi Gorici. Po zaključku osnovne šole sem nadaljevala šolanje na srednji vzgojiteljski šoli v Idriji in se po prihodu staršev iz Nemčije preusmerila na srednjo poklicno šolo v Sevnici. Po triletni zaposlitvi v Lisci Krmelj sem vpisala študij teologije in pozneje študij filozofije na filozofski fakulteti v Ljubljani. Zaradi pomanjkanja finančnih sredstev pa nisem uspela diplomirati. Pišem že iz otroških let. Sprva sem svoje tekste in pesmi objavljala v šolskih glasilih in delovnih biltenih. Svet neznanega in mističnega, predvsem pa človek kot individuum in duhovno bitje, sta me začela zanimati v študentskih letih, vendar sem se resnega pisanja lotila šele pozneje. Leta 2000 je pod psevdonimom **Juta Vennoni** izšel moj prvenec **Harlekinov padec**. Temu delu so sledila ostala dela **Skrajna meja**, **Samorastniški blues**, pesniška zbirka **Piramida ali dotik neba** in epsko fantazijsko delo **Varuhi** v štirih delih - **Viharna princesa**, **Enajsterica**, **Kriki usod**, **Potovanje k cilju**. Danes živim in ustvarjam v Sevnici. Zanima me delo z energijami, predvsem reiki.

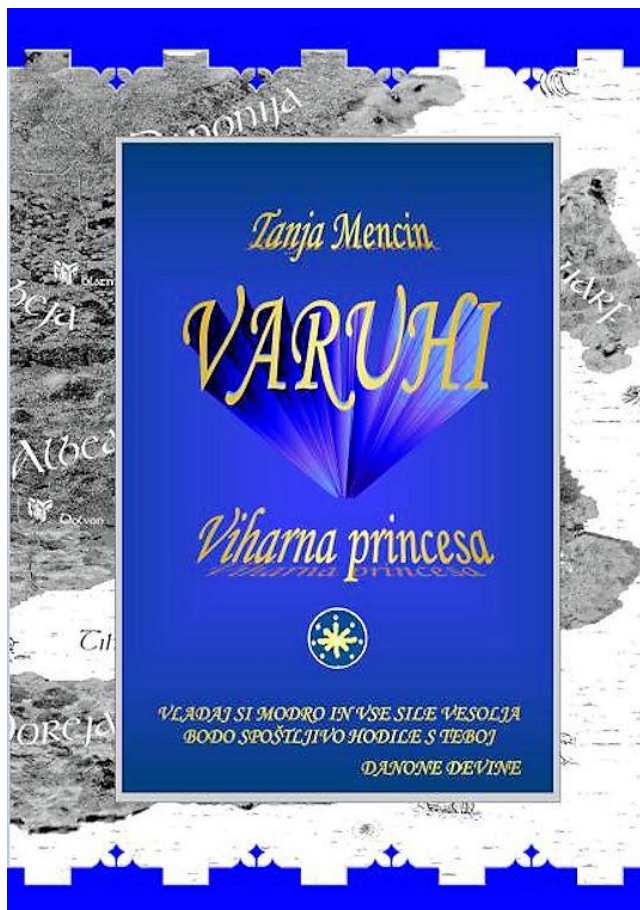

VARUHI – VIHARNA PRINCEZA

Tanja Mencin

Samozaložba in Založba Stella, 2011

NAMESTO UVODA

Veliko tega, kar imajo v naši mestni knjižnici na policah pod rubriko znanstvena fantastika, mi je že znano. V zadnjem času opažam, da je vse manj novosti. Če pa že pride kaj novega, so to različne verzije vampirjev, ki po zapovedih izročila to sploh niso. Med eno od takšnih patrolj sem naletel na knjige domače avtorice Tanje Mencin. Po COBISS-u gre za zgodbo, spisano v štirih knjigah. Žanrsko sem jo takoj uvrstil v popularen žanr klasične srednjeveške fantazije. Za predjed sem pograbil prvo knjigo z naslovom **Varuhi – Viharna princesa**. Zanimivo! V dveh letih smo dobili dve fantazijski sagi, ki imata v imenu besedo varuhi in v glavi vlogi nastopa žensko bitje.

OPIS KNJIGE

Knjiga je precej klasične debeline okoli 250 strani, trde vezave in s ceno 28,90€. No, seveda lahko

sanjate, da bi to knjigo lahko kje kupili. Žal so razmere na knjižnem trgu silno neprijazne do izdelkov domačih avtorjev v režiji manjših založb. Edina opcija nakupa je internetna stran založnika Stella.

Tudi opremi knjige se vidi, da je delo entuziasmov, ki jim primanjkuje oblikovalskih izkušenj. Naslovnica je primer tega, kakšna ne sme biti. Za oblikovanje je bil odgovoren Robert Pokorny, ki je lastnik založbe in najbrž ni ista oseba, kot umetnik istega imena iz Kalifornije. Tudi samo notranje oblikovanje je levoročni izdelek brez pravega smisla za oblikovanje. Dodatki so spisani bolj »kr' neki« in ob pomanjkanju spletne podpore pri naša bore malo zanimivosti o nedvomno slikovitem svetu dogajanja. Varuhi so precej velikopotezen projekt, saj imamo opravka s štiri-delno sago, izdano v enem samem letu. Torej gre za 1000 strani besedila in štiri knjige so najbrž zaradi založniške politike, saj je lažje prodajati 4 knjige po 28,90€, kot pa eno za 100€, saj je vsebine za enega Martina, ki stane 35–40€.

Zakaj to mislim? Zgodba v knjigi je prej ena četrтина večje celote, kot ena od štirih zaporednih zgodb. Podobno je pred leti naredil Založniški atelje Blodnjak, ko je enovito knjigo **Dangober – Spopad pri opozorilniku** razbil na tri knjige. Če gremo brati in ocenjevati samo eno od treh knjig, bi bila na mestu ista zamera, kot pri opisovani knjigi – nima pravega konca. Ima pa takšen razrez svoje prednosti, na plažo ne vlačimo 1000 stranske opeke. No, knjige ne vzamemo v roke zgolj zaradi platnic, naslovnice in oblikovanja, niti ne zaradi založniških odločitev.

O VSEBINI

Dogajanje je postavljeno na planet Šarhah, ki je bolj ali manj kopija naše Zemlje. Na tem svetu živijo razna bitja, kot so ljudje, škrti, vilini, polbožanski devini in velikani. Njihova civilizacija je bolj ali manj srednjeveška, zabeljena z nekaj magije in elementov novodobne duhovnosti. Imena protagonistov zvenijo nordijsko, oziroma vsaj likom iz popularnih RPG iger.

Večino imen si ne boste zapomnili, saj so nekateri jezik lomeča.

Vse se suče okoli devinske bojovniške svečenice Norhaiah in njene odprave v vilinsko Valonijo in deželo velikanov Tero. Na tej poti jo spremlja četica spremljevalk in spremljevalcev. Vse skupaj pa se vrti okoli bližajoče vojne vseh proti Morejcem, dežurnim zlobnežem Šarhaha. Najprej razkrije zaroto v vilinski Valoniji, kjer z družčino eliminira tamkajšnjega morejskega bandita. Zatem se odpravi še v Tero in še tam opravi podobno domačo nalogo. Vmes pride do dramatičnega klica k umiku devinov s Šarhaha, Norhaiah postane svečenica EXP+100 in njeno spremstvo postanejo ekstra hudi uničevalci zlobkotov. Ne smem pozabiti tudi političnih spletk, a te niso najboljše izkoriščene.

VRAG SE SKRIVA V PODROBNOSTIH

To je to! Zdaj pa še podrobnosti.

Zgodba je spodobna, ne zapleta se v preveč vzporednih niti in nikoli se ne izgubi v nepotrebnih banalnostih. Žal ji do odličnosti zmanjka. Kje?

Najprej me je zmotilo preveč opisovanja. Avtorica je enostavno preveč besedila porabila, da je opisovala in ne pripovedovala. Če bi knjigo prej pregledal urednik, bi ji najbrž pomagal iztrebiti nepotrebno opisovanje. Druga zamera je uporaba nam domačih imen. Na tujem svetu gotovo ne rastejo hrasti. V tujki svet sodijo tuja imena, če že morajo biti (verjemite mi, v 90 % gre za nepotrebno besedno navlako). Zatorej se ne bom obregnil ob imena protagonistk in protagonistov. Žal so nastopajoči

precej statični. Nihče osebno ne napreduje. Abner je kot teliček začel in tako tudi kot teliček končal. Proti koncu zgolj nakaže, da morebiti le ni takšen nemočen bučman. Akron, ki se izkaže za morilca, je preslabo izkoriščen. Ko zaprete knjigo, do nikogar v knjigi ne čutite ničesar, saj nihče od njih ne napreduje, osebnosti so precej plitve. Ta občutek ostane zaradi preveč prej omenjenega opisovanja vsakega stebra, mimo katerega gre družčina.

In še zadnja zamera. Ker gre za prvo delo sage, bi morala avtorica zgodbo zaključiti. Namesto samostojnega konca imamo zgolj mlačen epizodni zaključek. Zanimivo, tudi druga saga z besedo »varuhi« v imenu ima podobno bolezen.

Na koncu reč'mo še kakšno o ciljni publiki. Kdo bo to bral? To knjigo bodo vzeli v roke ljubitelji srednjeveških zgodb, igralci RPG-jev in ljubitelji fantazije, ki so prebrali vse Martinove špehe in čakajo na novo porcijo Zahodnije. Mladi do 15 let tukaj ne bodo našli veliko, saj jih bo odvrnilo preveč opisovanja.

Skupna ocena je poštenih 2,9/5.

Knjiga sodi v okvir dobrega, vrednega za branje, a nikakor ne prinaša nobenega literarnega ali žanrskega presežnika. Če bi avtorica znala zreducirati silno opisovanje in bi likom vdihnili malce več osebnosti, bi bila ocena bistveno višja. Nakup bom priporočal, ko bo cena padla pod 20,00€. Kljub vsemu pa trdim, da Tanja obeta in ima pripovedni potencial.

- **Mencin, Tanja: Varuhi[1] - Viharna princesa** / Tanja Mencin, Sevnica : samozaložba, 2011 (Šmarješke toplice : Stella) * ISBN 978-961-276-163-9 (trda vezava), ISBN 978-961-276-175-2 (broš.) * COBISS.SI-ID 256078592
- **Mencin, Tanja: Varuhi[2] - Enajsterica** / Tanja Mencin, Sevnica : samozaložba, 2011 (Šmarješke toplice : Stella) * ISBN 978-961-276-232-2 (trda vezava), ISBN 978-961-276-233-9 (broš.) * COBISS.SI-ID 257703424
- **Mencin, Tanja: Varuhi[3] - Kriki usod** / Tanja Mencin, Sevnica : samozaložba, 2011 (Šmarješke Toplice : Stella) * ISBN 978-961-92977-2-8 (trda vezava), ISBN 978-961-92977-3-5 (broš.) * COBISS.SI-ID 259094528
- **Mencin, Tanja: Varuhi[4] - Potovanje k cilju** / Tanja Mencin, Sevnica : samozaložba, 2011 (Šmarješke toplice : Stella) * ISBN 978-961-92977-4-2 (trda vezava), ISBN 978-961-92977-5-9 (broš.) * COBISS.SI-ID 259571968

Konkluzija in ocena	
Zgodba	1,2/1,8
Podajanje zgodbe	0,5/1
Izvedba ideje	0,4/0,7
Oprema knjige	0,5/1
Cena:kvaliteta	0,3/0,5

Skupaj 2,9/5
Knjiga sodi v okvir dobrega, vrednega za branje, a nikakor ne prinaša nobenega literarnega ali žanrskega presežnika.

Za Vas bral: Bojan Ekselenski

TANJA MENCIN

Razgovor opravil Bojan Ekselenski

Poleg poštene predstavitve plodne slovenske avtorice spekulativne proze (in tudi malce pesnice), je pošteno priložiti še intervju.

Kdaj si začela pisati?

Pisati sem začela že v osnovni šoli.

Kam bi uvrstila svojo, recimo ji, trilogijo o Albi? Je to spekulativna proza ali kaj drugega?

Lahko jo jemljemo tudi kot spekulativno prozo. Zanima me bit človeka oz. vse kar lahko človek presega.

Kdaj in kako si dobila idejo za Varuhe?

Idejo sem dobila še kot študentka. Nekoč sem narisala sliko bojevnike prince. Slika se mi je zdela posrečena in dala mi je navdih za magijsko fantazijsko sago.

Zakaj štirje deli?

Ker bi bila enotna knjiga za bralca verjetno prevelik zalogaj.

Ali veš, da obstaja Varuhi skrivnosti Mateje Blažič, ki je zaradi močnega ozadja Mladinske knjige prišla v vsako vas in na vsaka ušesa? Čemu je beseda »varuhi« tako zanimiva, da imamo torej kar dve fantazijski sagi z isto besedo v naslovu?

Slišala sem že za Varuhe skrivnosti, a je žal še nisem prebrala. Zakaj Varuhi? Ker želim, da se v ljudeh prebudi domišljija in da začnejo delati na sebi. Osebnost pač verjamem, da ima vsakdo od nas nekega angela varuha in le ta nam da v življenju dovolj možnosti, da se približamo svoji notranjosti in svojim talentom.

Varuhi so nastali v režiji Stelle. Zanima me, gre za samozaložbo, kot piše ali je Stella založnik ali samo podjetje, ki je stvar natisnilo in distributiralo? Opiši nam ta odnos.

Stella je založba, ki me je natisnila in me tudi distribuira prek svojih agentov. Ponavadi moje knjige zaidejo v mestne občinske knjižnice. Vse

drugo, od kulturnih predstavitev do tiskovnih konferenc, je v moji domeni.

Poznaš ljubiteljsko sceno v Sloveniji? Poznaš kakšno društvo ljubiteljev?

Malce spremljam delovanje društva Prizma iz Ljubljane. Sem pa pred kratkim tudi zasledila društvo Zvezdni prah. Sicer pa sama osebno še nisem članica nobenega društva.

Poznaš kakšnega slovenskega avtorja? Ali vsaj z levim kotičkom levega očesa spremljaš dogajanje na sceni fantazije in sorodnih žanrov?

V tej smeri spremljam slovenske in tuje avtorje, kolikor mi jih pač uspe izbrskati po internetu in v knjižnicah. Sicer pa se navdušujem nad Pullmanom, Tolkienom in Rowlingovo. Med slovenskimi avtorji pa so mi poznani Miha Remec, Vid Pečjak, Samo Petančič. Seveda spoznavam tudi nove slovenske avtorje.

Ali veš, da je v Sloveniji društvo avtorjev, ki dela na tem, da slovenske avtorje predstavlja na tujih konvencijah, dokler ni naše?

To, da obstaja nekaj takšnega je vredno vseh pohval.

Kako bi ocenila slovenski knjižni trg?

Slovenski knjižni trg je premalo pozoren in še vedno premalo bralen, vsaj kar se tiče prebiranja fantazijskih žanrov. Domači slovenski pisci ZF pa smo še vedno premalo opaženi in vsekakor premalo cenjeni.

Zakaj s(m) avtorji ZF&F zapostavljeni?

Ljudi je potrebno ozaveščati in jim ta žanr domiselno približati. Seveda bi se morale tudi založniške hiše malce bolj pobrigati za domače pisce ZF. Mogoče ne bi bilo slabo, da bi se s tem žanrom začel resneje ukvarjati tudi slovenski film.

Si slišala za Eurocon, največji dogodek v Evropi?

Za Eurocon sem že slišala, vendar priznam, da nimam pravega vpogleda v zadeve.

Kaj trenutno bereš?

Trenutno berem kar dva avtorja in sicer Bojevnik, avtorice Erin Hunter in Viteze in čarovnike, avtorja Bojana Ekselenski.

Koga bi želela za režiserja Varuhov, če se zgodi čudež in pridejo do tebe ameriški producenti? Da bi našim kaj padlo na glavo in bi posneli fantazijski film je itak težje od osebne pojave božanstev sveta sredi Ljubljane. Kdo naj bi odigral vlogo čaravnice Senthije?

Senthio bi zelo dobro odigrala angleška igralka Helen Mirren. Za režiserja bi pa želela Petra Jacksona, režiserja Gospodar prstanov.

Zakaj si se odločila za nordijsko zveneča imena?

Imena so prišla povsem spontano. Nisem se poprej opredeljevala za to, da morajo biti nordijska. Vse je plod čiste intuicije.

Imaš v načrtu spletno stran Varuhov?

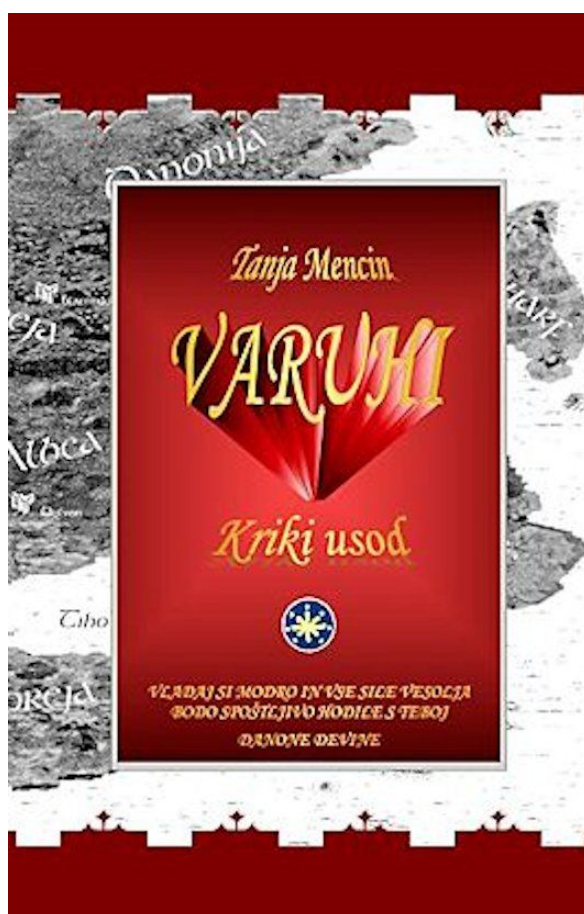
Namen imam izdelati svojo spletno stran, kar pomeni, da bodo gor tudi Varuhi.

Misliš, da je koristno društvo avtorjev spekulativnih umetnosti?

Društvo spekulativnih umetnosti je pomembno, saj ljudje, prav danes potrebujejo nekaj, česar bi se lahko duhovno oprijeli. Spekulativna umetnost je pravi naslov za to, saj spodbuja metafizično navedomišljije in tudi krepi zavedanje, da smo vedno otroci, tudi ko odrastemo.

Kako bi celotno sago Varuhi opisala v enem stavku? Kakšen bi bil nauk zgodbe štirih knjig v enem stavku?

Vladaj modro in vse sile vesolja bodo spoštljivo hodile s teboj.

ČUDEŽNI PISALNI STROJČEK

Pripravil Andrej Ivanuša

Knjiga je bila leta 1966 prvenstveno napisana za otroke z močno protivojno noto. Nemogoče jo je umestiti med znanstveno fantastiko, še manj med fantazijo. Vsekakor pa sodi med spekulativna dela. Ko jo je avtor leta 1971 predelal v radijsko igro, je postala znana. Izšla je tudi na kasetah s pravljičami za otroke.

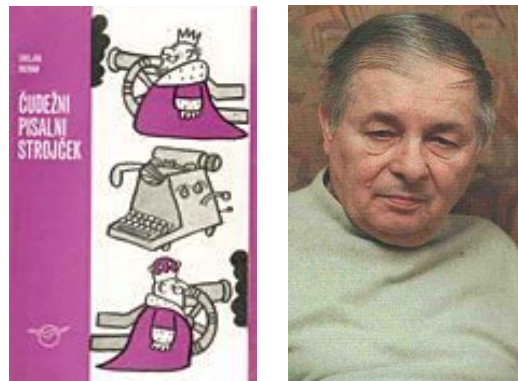
O KRALJIH IN GENERALIH

Kralj Bumbum in kralj Bumbumbum sta kralja dveh majhnih kraljestev. Vsako obsega majhno obzidano mesto, nekaj polj okrog obzidja in močvirje med kraljestvoma. To je nevtralna cona, ki je predmet spora o lastništvu. Kralja imata zelo čudno navado. Pošiljata si namreč žaljiva pisma, ki so jima izgovor, da se vojskujeta.

Zgodba se prične v kraljestvu kralja Bumbumbuma. Žaljiva pisma mora pisati minister Škribar, ki je za kraljem najpomembnejša osebnost. Tako se zelo potruji, da so pisma kar najbolj nesramna. Tretji po rangi je general Paradnik, ki odloča o tem, kaj in kako bodo obstreljevali v sosednjem kraljestvu, pardon, močvirju. Kraljeve vojaške uspehe slavi pesnik Rožica, ki pa hvalnic ne mara pisati. Kakor kraljevič, ki sta mu vsakodnevno paradiranje in vonj po smodniku odvrata. Po obisku pri svojem prijatelju, izumitelju nenavadnega pisalnega strojčka (ja, knjiga je bila napisana nekaj desetletij pred osebnimi računalniki), se mu poroči nenavadna ideja, ki spremeni »tok zgodovine«.

SMILJAN ROZMAN (1927-2007)

Rodil se je leta 1927 v Celju. Kmalu po njegovem rojstvu se je družina preselila v Maribor, kjer je preživel svoja otroška in dijaška leta. Med drugo svetovno vojno so bili izgnani v Srbijo, sam pa je moral na prisilno delo v Nemčijo in Francijo. Po vojni se je vpisal na učiteljske v Maribor, kjer se je med študijem preizkusil v več poklicih: bil je delavec, poklicni glasbenik, filmski igralec, slikar, ob tem pa še marljiv študent. Po končani šoli je krajši čas delal kot učitelj na Hrvaškem, nato se je vpisal na študij psihologije in pedagogike na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Do konca življenja je pisal.

Naslovnica knjige ČUDEŽNI PISALNI STROJČEK, ki je izšla leta 1966 v okviru zbirke Sinji Galeb. Napisal jo je Smiljan Rozman (1927-2007). Ilustracije knjige je naredil Božo Kos.

S svojimi zgodnjimi deli sodi Smiljan Rozman med začetnike moderne povojne proze. Pisal je romane, novele, humoreske, črtice in povesti za odrasle. Pozneje se je usmeril v popularno in mladinsko pripovedništvo. Objavljati je začel leta 1948 v Mladinski reviji, pisal je za Ciciban in Pionirski list. Tematika njegovih pripovedi je iz vsakdanjika sodobnega življenja, zlasti problematika malega človeka.

Smiljan Rozman se je uveljavil kot scenarist in dramatik. Napisal je več radijskih in televizijskih dram, scenarijev za televizijske drame po svoji predlogi, scenarije za lutkovne filme (Veter, Zvonovi, Blaž) in za tri kratke igrane filme (Kavarna, Basistov ponedeljek, Zimska zgodba) ter baleta Lisistrata (1975) in Žica (1976). Za radijske drame je dobil pet nagrad.

Knjige za odrasle so: Nekdo, 1958 (Prežihova nagrada); Obala 1959; Mesto, 1961 (Prežihova nagrada); Na tekočem traku, 1962; Rozalija in Vrtačnik, 1963; Družčina, 1965 (Nagrada Prešernovega sklada); Ruševine, 1965; Brusač, 1965; Poletje, 1966; Pokopališče, 1968; Leta in dnevi, 1972; Leteči krožnik, 1976.

Knjige za mladino so: Teden ima sedem dni, 1962; Čudežni pisalni strojček, 1966; Reporter Tejč poroča, 1968; Janko in njegov svet, 1969; Lov za ukradenimi milijoni, 1969; Tri zgodbe, 1970; Zlata trobenta, 1971; Sin Martin, 1974; Martin fantalin, 1976; Majhne besede, velike reči, 1976; Oblaček Pohajaček, 1978; Poklici, 1978; Fantje muzikantje, 1979; Ta glavna Urša, 1981; Mezinček in Mezinčica, 1983; Klip, klap in deček Mak, 1999; Koza Filomena, 1999; Pes Pip, 1999.

VITEZI IN ČAROVNIKI (2) INDIGO NOVI SVET

Obnova prvega dela

Upam, da ste prvi del sage *Vitezi in Čarovniki* z naslovom *Indigo otroci* prebrali. Od izdaje prvega dela je minilo pet let. Zato bom na kratko ponovil, kaj se je v njem dogajalo.

Borisa Plahutnika leta 2065 odnese v neznani svet. Izve, da se je vanj naselil Mešarah, bajeslovni vitez in čarovnik z božjo licenco za ubijanje in čaranje. Da bi se bolje znašel v obeh svetovih, se mu pridruži malce smešen upokojenski krožek Čuvajev.

Istočasno v drugem *redkem* svetu, ki ga imenujemo Drugotnost, človeško kraljestvo Medalar doživi bridki poraz proti nenavadno strumni vojski orkov in kačjeglavcev. Vzhodne pokrajine združi basilea, imenovan Božanska osebnost. Basilea je vzhodnjaško ime za carja, oz. carico. Sama beseda je vilinskega izvora in je brezspolni samostalnik, tako da ne vemo s kom imamo opraviti.

Horde Severne armade pod vojnim poveljstvom od ne-mrtvih vstalega lorda Setha Ureusa in nenavadne deklice bliskovito potolčejo Medalar. Samo Zeolija vzdrži prvi naval ogromnih armad. Zeolijski grof pošlje svojega sina na misijo. A ta ni enostavna, saj se v vse vmešajo Vilini izza Belega zidu, Gozdarji in druga čudna bitja. Vsak ima svoje račune. Največje človeško kraljestvo, cesarstvo Shedanija, okleva.

V našem *gostejšem* svetu se med tem zgodi nenavadna drogeraška afera. Pet, v šoli ne preveč popularnih deklet, stopi v službo vzhajajoče sile kaosa. Boris bi se jim naj zoperstavil, a je razpet med svoje poreklo in resnično naravo. Ugotovi, da *indigo otroci* niso glasniki novega, boljšega sveta, temveč poskus *temne zavesti*, *Elejle*, da se utelesi v tem svetu in vse prevara. Boris o tem prepričuje Čuvaje, a ti ga ne poslušajo.

Svet Vitezov in Čarovnikov

V drugi knjigi, iz predvidene četverologije, smo v letu A.D. 2068. Vendar ... tukaj o vsebini ne bom govoril, saj bi vas s tem oropal za užitek pri branju neverjetne in dobro prepletene zgodbe. Svet Vitezov in Čarovnikov je zelo natančno razdelan in v

njem je avtor doslej napisal še tri zgodbe in dokončuje samostojen roman. Kronološko je prva zgodba *Prevrat*, ki se dogaja približno 2.300 let pred prvo knjigo. Po tej časovnici sledi novela *Votlina skrivnosti*, ki se dogaja 19 let prej in je predzgodba glavne tetralogije. Izdana bo predvidoma aprila 2012. Noveli sledi prvi roman *Indigo otroci* (2007). Noveli *Zadnji boj Zeolije* in *Duhovi Alderverga* sta časovno umeščena takoj za prvo knjigo. Zdaj je pred nami druga knjiga *Indigo novi svet* (2011). Ob tretji knjigi serije nastaja novela, ki se dogaja v Sveti deželi v času Jezusa – *Vitezi in Čarovniki: Evangelij po Mariji iz Magdale*.

Osrednji roman bo v končni obliki obsegal štiri knjige. Ko bo avtor vse skupaj zaključil, bo vse pripravil v knjigi *Zbrane zgodbe iz Drugotnosti*, kjer bo dodal kopico dodatkov in gradiva na DVD. Ob tem naj bi izšla še *Enciklopedija Drugotnosti*, kjer bi bili prikazani vsi pojmi iz tega bogatega sveta.

Knjiga Indigo novi svet obsega 448 strani, sam roman ima 382 strani. Ostalo so dodatki in spremena beseda, ki jo je pripravil naš pisatelj ZF Edo Rodošek. Zapisal je:

Bojan Ekselenski je kljub svoji mladosti že afirmiran pisec znanstvene fikcije, predvsem fantastičnega žanra ... Občasno izpričuje avtor svojo vsestranskost tudi z ironijo z obilico precej črnega humorja. Za osnovo religij, mistike in magije uporablja avtor duhovno, okultno in mistično izročilo Kabale in Biblije. Izmisli si je celo jezik, viliščino, ki temelji na semitskih koreninah ... S pričujočo knjigo ... še enkrat dokazuje, da je mojster fantastične literature. Njegova fantastika si samozavestno podaja roko s stvarnostjo ... Drzno menjava okolje dogajanja ter spretno kombinira sedanost in davno preteklost, realnost in mit ... Še posebej bi kazalo pohvaliti zgledno oblikovanje platnic knjige, ki nazorno pokaže morebitnemu bralcu, kaj lahko v njej pričakuje ... S tem njegovim delom se znanstvena fikcija, predvsem fantastika, še trdneje ukoreninja na slovenskih tleh.

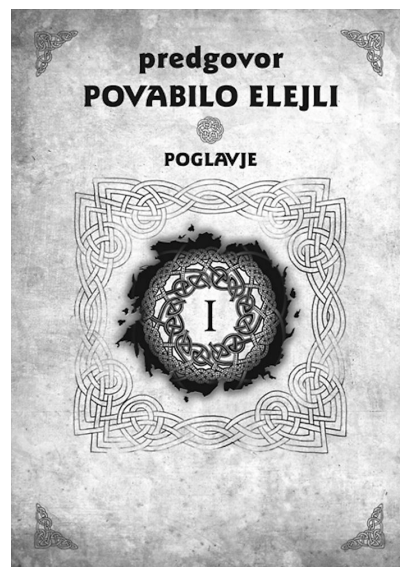
O knjigi

Roman je razdeljen na devet enot in znotraj tega na 25 poglavij. Dodatki obsegajo vilinske zapise Sehir Etir, Sehir Mašarik Eaesah, prikaz kronike cesarstev v obdobju več kakor 4500 let in seznam Človeških dežel. Ob tem so pojasnjeni pojmi, ki so potrebni za razumevanje knjige.

Svet Vitezov in Čarovnikov se dogaja v dveh svetovih. Eden je ta, naš svet, Zemlja. Dogodki se sicer razvijajo v bližnji bodočnosti od leta 2065 naprej. Naše Vesolje je čvrsto, bolj trdno. Na drugi strani je Drugotnost. Vesolje Drugotnosti je narejeno na drugačnih vesoljskih konstantah, je red-

©Mark Jordan: Vitezi in Čarovniki - invazija tzevogov

kejše in zato je tam mogoča magija. V Drugotnosti zraste temna sila, ki skuša obvladovati tudi naš svet. A ker je ta gostejši, mu je magijo nemogoče udejaniti v njem. Vendar obstajajo osebe, ki jih imenujemo *indigo otroci*. Ti pa lahko v svoji podzavesti padejo pod vpliv zla iz Drugotnosti. Tako postanejo njegovi emisarji v tem svetu in obstaja tudi možnost, da jim uspe zanj najti prehod na Zemljo. Temu se lahko uprejo Čuvaji, ki iščejo ljudi s posebnimi lastnostmi.

Glede na prvo knjigo je druga izdelana mnogo bolj kvalitetno. Mark Jordan je narisal izvrstno naslovnico in dodal vinjetirane naslove posameznih poglavij. Mark Jordan je ilustriral tudi knjige Margit Belami alias Mateje Blažič iz serije Varuhi skrivnosti: Obzidano mesto in Otok vračev. Mark Jordan je izvrsten ilustrator fantazijskih vsebin in je sodelavec Umer Artists Agency (www.umer.si).

Osnovnim ilustracijam in likovni opremljeni knjige se je priključil Andrej Ivanuša še s *starinskim* prelomom z incialkami in knjižnim naborom črk (fontov) iz leta 1911. Bogat in mestoma nenavaden ter inovativen jezik je lektoriral Zoran Pevec.

Še več o svetu Vitezov in Čarovnikov na:

www.vitezicarovniki.com

Ekselenski še enkrat dokazuje, da je mojster fantastične literature. Njegova fantastika si samozavestno podaja roko s stvarnostjo.
(Edo Rodošek)

Za Vas prebral: Andrej Ivanuša

FUNDACIJA ISAACA ASIMOVA

Bojan Ekselenski

Zgodovinski nauk

Fundacija je serija, ki je nastajala približno vzporedno z robotsko in cesarsko sago. Asimov se je šele v 80-tih letih prejšnjega stoletja odločil, da vse serije nekako poveže. V slovenščino smo dobili že zelo zgodaj (mnogi ste bili takrat še v »fotrovih jajcih«) prevod tretje knjige serije, imenovano **Druga vlada galaktične države**. Zakaj niso prevedli prvo in drugo knjigo vedo le nebeški svetniki. No, naši bivši sodržavljanji so se mastili z vsemi knjigami. Prva trilogija je bila celo dvakrat prevedena in izdana. V prvi seriji (srbski) so **Fundacija** prevedli kot **Zadužbina**, a v drugi (hrvaški) **Fundacija**. Okoli tega, kako bi prevedli besedo *fundation* lahko polomimo kar nekaj kopij. Glede na vsebino bi prevedli kot **Vlada**, a prevod besede pomeni fundacija, torej ostanimo pri **Fundaciji**.

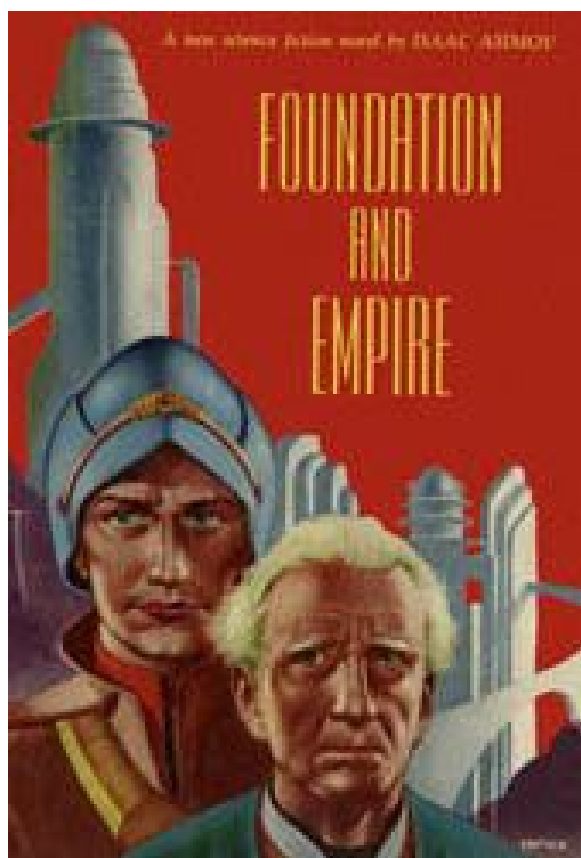
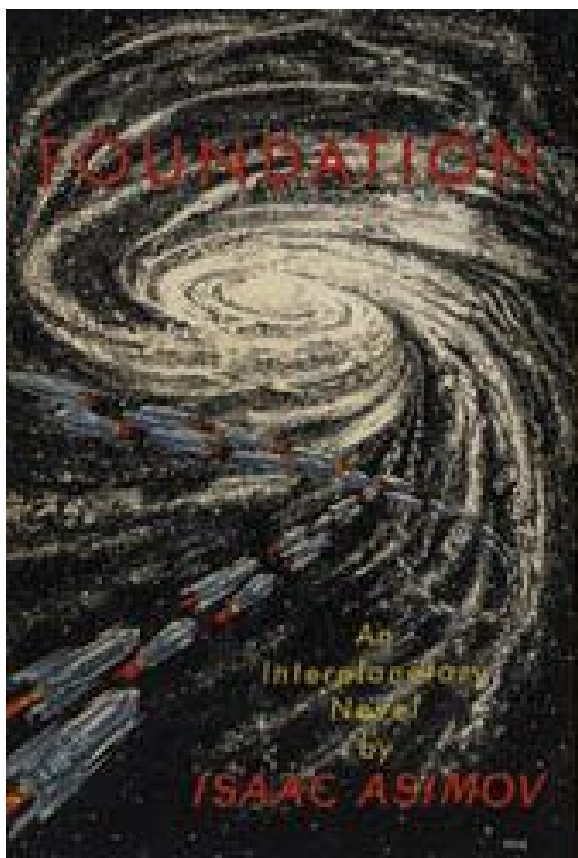
V tem prispevku bomo obravnavali samo izvirno trilogijo, ki obsega knjige **Fundacija**, **Fundacija in Carstvo**, in **Druga Fundacija**.

Fundacija (Foundation)

Prvo v seriji je v knjižni obliki izdal leta 1955, a še prej je izhajala v obliki zgodb od leta 1942 do 1944.

Na sliki je naslovnica prve izdaje, ki ji je sledilo še mnogo ponatisov in prevodov v različne jezike (slovenščino zaman iščete). Sama struktura knjige nakazuje njeno večzgodbovno poreklo. Vsaka od zgodb se lahko bere kot zaključena celota. Ko odložite knjigo, ugotovite, kakšen genij je bil Asimov. Tudi danes, 70 let po izidu prve zgodbe, je še vedno sveža in prav nič zastarela. To pa zato, ker so v tistih časih ZF pisali vizionarji izjemno široke izobrazbe.

Zgodba se začne, ko največjega psihozgodovinarja dr. Harija Seldona obtožijo zarote. Njega in skupino izselijo na Terminus, oddaljen planet na samem robu Galaksije, kjer ustanovijo Enciklopedično fundacijo ena. Ta planet je bil brez omembe vrednih surovin. Kmalu je Galaktično carstvo izgu-

bilo periferijo in Terminus se s svojo kopico znanstvenikov s podpornim osebjem znajde na suhem.

Kmalu spretni župan Terminus citya Salvor Hardin prevzame oblast in obvlada okoliška barbarizirana kraljestva. Ko Salvor Hardin ostari, se največje od kraljestev, Anakreon, želi dokopati do atomskega svetega grala Fundacije. Seveda mu spodleti.

V naslednji zgodbi gre za razmah trgovskega imperija Fundacije, ki po barbarski periferiji širi svoj vpliv. V zadnji zgodbi pa spremljamo Herberja Meloua, ki prinese v zgodovino Fundacije novo prelomnico. Gre za prvi stik vse močnejše in tehnološko razvite Fundacije z umirajočim Galaktičnim carstvom.

Zgodba je čisto prava znanstvena fikcija. Tu ni nobenih fantazijskih dodatkov, kajti Asimov je suvereno obvladal znanost in tudi zgodovino.

Fundacija in Carstvo (Foundation and Empire)

Fundacija in Carstvo je takisto nastala v več kosih in objave segajo v leto 1945. Kot samostojna novela se je pojavila leta 1955 in je bila sestavljena iz dveh zgodb *General* in *Mule*.

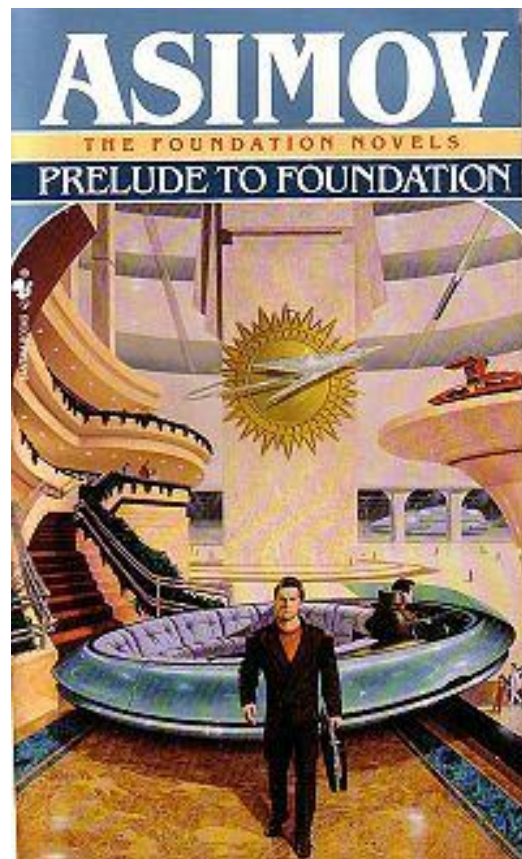
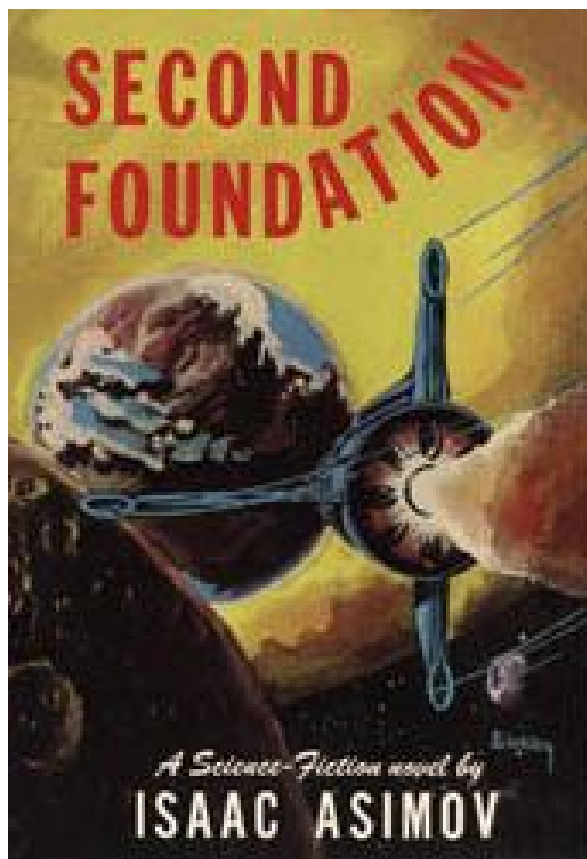
Na sliki je izvirna naslovnica prve izdaje. Lahko

vidite, kako so takrat delali naslovnice, ko še ni bilo grafičnih tablic in PhotoShopa s sorodstvom. Tudi Fundacija in Carstvo je še danes prav tako sveža, kot pred 60 leti.

V prvi zgodbi spremljamo ambicioznega carskega generala Bena Riozija, ki se je odločil v čast Imperija zasesti periferijo. Bil je sposoben general, predan carski instituciji. Sprva zmaguje. Prebije se do samega jedra Fundacije. Na mnogih svetovih je bil simbol Carstva samo še davna legenda.

Skupinica se odloči oditi na Trantor in nekako prepričati samega carja Kleona II, da so generalovi interesi vse kaj drugega, kot osvajanje v slavo Carstva. Še preden karkoli postorijo, se umirajoči car odloči »počistiti gnezdo«. Odpokličejo generala, opustijo vojno akcijo in velika področja Carstva se neposredno, prvič v 350-letni zgodovini Fundacije, priključijo Fundaciji.

V drugi zgodbi, ki se dogaja 50 let kasneje, je Carstvo samo še karikatura samega sebe. Spremljamo vzpon mutanta Mula, ki ga psihozgodovina ni mogla predvideti. Zgodilo se je nezaslišano. Fundacija je padla in psihozgodovinskemu zgodovinskemu toku grozi, da bo prekinjen. A obstaja še Druga fundacija ...

V zgodbi General zlahka prepoznamo zadnja leta Zahodnega rimskega imperija. Takrat je rimski vojskovodja Aetij še zadnjič Rim pripeljal do zmage. Cesar je tipa hitro eliminiral, da ga kot zmagovalec ne bi ogrožal. Četrto stoletja kasneje je Zahodni Rim izginil.

Zgodba Mule pa se bere kot odličen triler.

Druga Fundacija (Second Foundation)

Tudi ta knjiga je sestavljena iz dveh zgodb, ki bi lahko brez posebne škode bivali v različnih kontekstih. Ta knjiga je bila najprej objavljena v obliki zgodb v letih 1948 – 1950. Kot knjiga je bila prvič tiskana pred ostalima dvema in sicer leta 1953 (od tod mogoče slovenski prevod).

Originalna naslovnica prve knjižne izdaje že od daleč kaže na čas njenega porekla. Knjiga vsebuje dve zaključni zgodbi *Mule* in *Iskanje Fundacije*.

V prvi zgodbi spremljamo Mulovo iskanje Druge Fundacije, ki se mu je za las izognila v zgodbi istega imena v Fundacija in Carstvo. V drugi zgodbi pa spremljamo deklico Arkadijo Darel, potomko ženske, ki je prvič onemogočila Mula. V tej zgodbi natančno spoznamo delovanje Druge fundacije, ki jo išče Prva fundacija. Druga Fundacija je tajna in ji

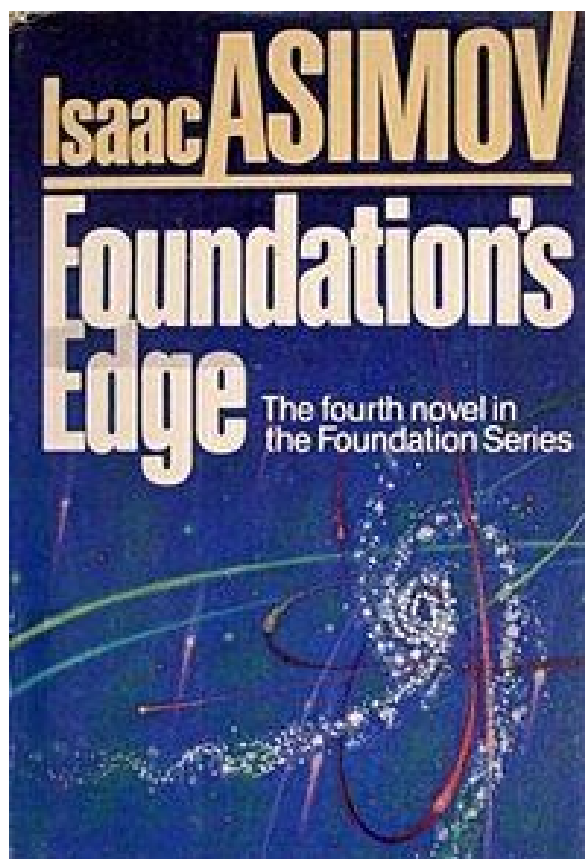
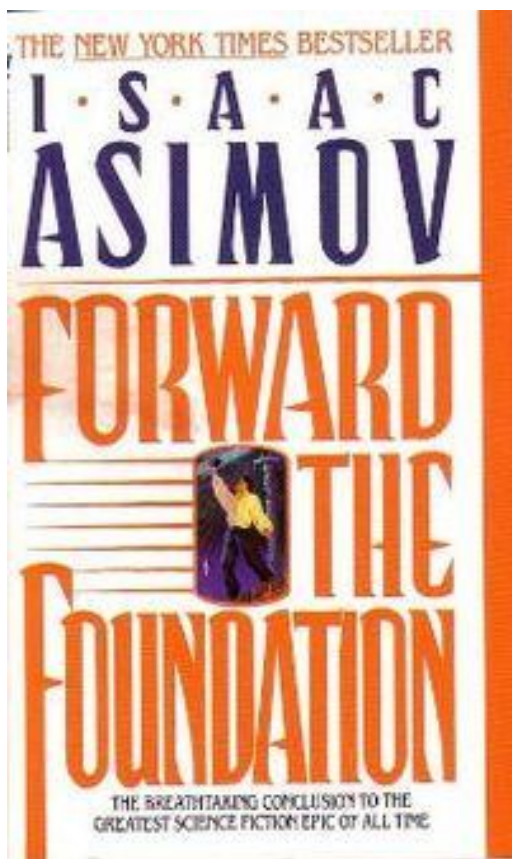
vladajo vrhunski čarovniki in matematiki, če lahko uporabim sodobno analogijo. Oni sami sebi rečejo psihologi oz. psihozgodovinarji.

Na koncu trilogije je mogoče dobro, da povem, kaj ta beseda pomeni. Gre za matematično predvidevanje trendov v prihodnosti. Izhaja iz trditve, da je možno dovolj veliko množica ljudi statistično proučevati in na osnovi preteklosti predvidevati trende v prihodnosti. Spoznamo tudi pojem seldonova kriza. Gre za kritični trenutek, ki ga je predvideval že davno pokojni Hari Seldon, ko mora Fundacija na osnovi aktualnih družbenih in ekonomskih sil rešiti nastalo zagato.

Obe zgodbi sta trilersko zasnovani in se bereta na dušek.

Kaj lahko rečem o trilogiji?

Gre za izjemno berljiv niz, ki predstavlja enega od pomembnih vrhuncev zlate dobe znanstvene fikcije. Izognil sem se besedi fantastika, ki ima v naših logih negativno konotacijo. Vse, kar je v teh zgodbah fantazijskega, ima precej trdne znanstvene temelje. Za nobeno od stvari, ki še niso del našega sveta, ne moremo reči, da je nemogoča ali nedosegljiva.

Preostala Fundacija

V 80-tih letih je Asimov dopisal še predzgodbo Fundacije in dva obširna romana, ki sta pravzaprav ena sama zgodba.

Kronološko je najprej *Preludij za Fundacijo* iz leta 1988, kjer spoznamo začetke dr. Harija Seldona in njegove psihozgodovine. Dogaja se v času carja Kleona I. Tukaj prvič v zgodbo o Fundaciji vplete nit iz robotov, saj srečamo robota *Danila Oliwava*. Zgodba je obširna in pisana. V skladu s tradicijo določenega dela ZF-ja 80-tih let je precej opisovanja tehničnih priprav. No, na srečo tega ni preveč in ni moteče.

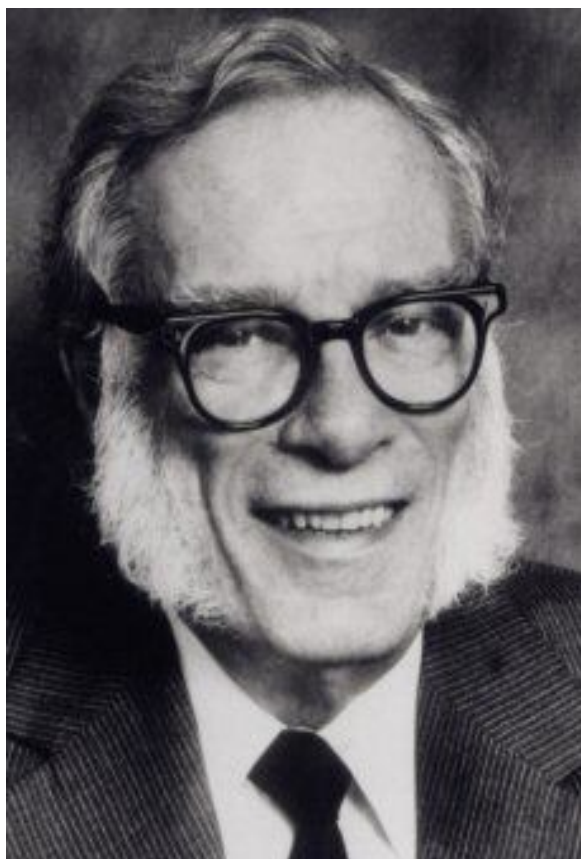
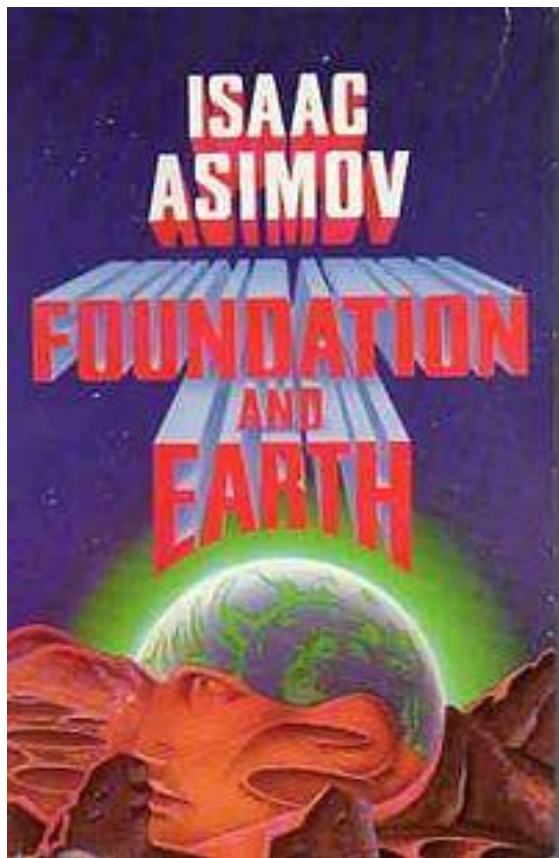
Kronološko ima druga knjiga naslov *Srečanje s Fundacijo* iz leta 1993. Ta knjiga dopolnjuje čas med Harijevimi začetki in Fundacijo. Preludij in Srečanje sta najprej izšli v obliki kratkih zgodb in tako ju tudi lahko beremo.

Za dogodki iz Druge Fundacije imamo dve knjigi, ki sta organsko povezani in se bereta kot dva dela ene veličastne zgodbe. V teh dveh knjigah dokončno poveže robote, carstvo in Fundacijo. Na robu Fundacije iz leta 1982 spremljamo jebivetrnika Golana Treviza, ki mu ob seldonovi krizi zagori pod nogami. Ta knjiga je bila silno popularna in je

dobila nekaj nagrad. Nadaljevanje, *Fundacija in Zemlja* iz leta 1986, pa zaključí »zgodovino« Fundacije 500 let po njenem osnovanju.

Vse štiri knjige so odlična literatura, čeprav po čarobnosti morebiti niso enaka izvorni trilogiji. Vsekakor gre za Asimova v najboljši formi in žal nobena od knjig, razen Druge Fundacija pod imenom *Druge vlada galaktične države*, niso izšle v Sloveniji.

Isaac Asimov (Izak Judovič Ozimov), rojen 1920 v mestecu Petrovič v Rusiji židovskim staršem. V ZDA so se izselili leta 1925. Umrli v New Yorku 1992.

FILMSKE MEDZVEZDNICE (1)

Andrej Ivanuša

Katera je najboljša medzvezdna vesoljska ladja prikazana na filmskem platnu ali v TV nadaljevanji? Po nekaj urnem brskanju po internetu in po nekaj letih ter kilometrih ogledanih ZF filmov, sem naredil svoj izbor. Ta popolnoma subjektiven in se mogoče z njim ne strinjate. V tem primeru vas izzivam, da za naslednji Jašubeg en Jered (JeJ) pripravite svoj izbor. Medzvezdnice naštevam v poljubnem vrstnem redu, torej: prva ali zadnja ni najboljša ali najslabša. Vsekakor je vsaka kul in popolnoma neverjetna.

LEXX – UBIJALEC PLANETOV

Lexx je ZF TV-serija (4 sezone, 1997-2002) poimenovana po vesoljski ladji. To je bila Kanadsko-nemška koprodukcija. Zaradi določenih vsebin povezanih z goloto, je niso prikazovali v ZDA. Posledično serija ni dosegla tiste popularnosti in pozornosti, ki bi si jo zaslužila. Lexx je organska vesoljska ladja. Z njo skupina ubežnikov iz zlobne in sadistične civilizacije potuje med dvema vesoljema in raziskuje različne planete.

Lexx je najmočnejše orožje in vesoljska ladja v dveh vesoljih, ki ima obliko kačjega pastirja brez kril. Njeno glavno orožje je Ocular Parabola. To sta »očesi« kačjega pastirja, ki prekrivata skoraj celotno prednjo stran. Zmoreta zbrati in poslati žarek delcev in energetskih valov s katerim je mogoče razstreliti celoten planet. Od tod tudi njegovo ime Lexx - ubijalec planetov.

Lexx je ladja ustvarjena s pomočjo bio-inženirstva. Velika je kakor Manhattan. Ustvarila jo je sadistična civilizacija Cluster (Sprimek) v drugem vesolju. Zrasla je tako, da je požirala cele sklope bio-organov, ki so rasli na proteinskih poljih.

Nastala je po nalogu Divine Order by His Divine Shadow (božanskega reda njene božanske senčnosti). Ladjo je mogoče upravljati s pomočjo posebne žive energije, ki je poimenovana »key« (ključ) in je povezana le s pooblaščen osebno. Upravlja se jo s pomočjo glasovnih ukazov, če ima upravljalec pri sebi ključ.

Ladja je sicer inteligentna, a njena stopnja je zelo nizka. Ukaze uboga dobesedno in ne razume sarkazma, humorja in dvoličnosti. Njena inteligenca je dovolj velika, da se ubrani pred napadom, ima določen samoohraniteveni nagon. Uničevanje planetov ji predstavlja določeno mero samozadovoljstva ali veselja.

Ker je živa, se mora Lexx prehranjevati. Prebavi lahko vsako organsko snov. Največkrat pristane na planetu in poje vse v svoji okolici. Če to ne gre, razstreli planet in prebavi kose, ki priletijo mimo.

Včasih požre tudi mimo leteče vesoljske ladje, ne da bi o tem obvestila posadko. V nuji požre organske materiale, ki ležijo

na tleh v njeni notranjosti.

Ob tem so bio-inženirji izdelali še večšam podobne ornitopterje, ki se uporabljajo za krajša potovanja v vesolju ali za pristanek na planetu. Človeški posadki so na voljo še izdelovalci večš, ki so nekakšni zombiji. Ti so istočasno tudi mehaniki in vzdrževalci kačjega pastirja.

Po tisočih let trajanja vesoljske ladje jo na Zemlji oplodi kačji pastir in ob smrti skoti majhne, sebi podobne vesoljske ladje.

THE THUNDER ROAD

Neverjetno plovilo iz filma Explorers (Raziskovalci, 1995). Ben Crandall je z alieni obseden dvanajstletnik, ki neko noč sanja načrt tiskanega vezja. Ko ga v resničnem življenju skupaj s prijateljema spacka in vključi, se sredi prostora pojavi antigravitacijska sfera. Iz ostankov, ki jih najdejo na smetišču zabavišnega parka, zgradijo vesoljsko plovilo.

Antigravitacijska sfera je priklopljena na računalnik Apple IIc in na 9-voltno baterijo ter omogoča potovanje po vesolju z neverjetno hitrostjo. Ob tem je sfera popolnoma nevidna, odporna na udarce (lahko »prevrta« Zemljo brez posledic), znotraj nje ni nobenih inercialnih sil in omogoča dihanje zaradi posebne naprave, ki iz nič ustvarja kisik (sic!). Edina slabost, ki jo lahko najdemo, da je poimenovana po pesmi Bruce Springsteena. Z njo se trije fantje podajo na avanturo svojega življenja.

GUNSTAR

Alex Rogan živi v majhnem prikoličarskem naselju (The Last Starfighter, 1984). Edina zabava je avtomat z računalniško igrico, kjer je potrebno uničiti mrzke Xure iz vesoljske napadalne Ko-Dan armade. Nekega dne mu uspe igro zaključiti in tisto noč ga skrivnostni tujec s svojim vesoljskim avtom odpelje na vesoljsko postajo. Tam se izkaže, da je bil avtomat le trenažer za resnično vesoljsko bojno ladjo Gunstar. Sama ladja je dokaj konvencionalna za ZF filme in tudi njena oborožitev ni kaj posebnega. Edina novost je »Death Blossom« (marjetica smrti). Ko pilot uporabi to orožje, se Gunstar spremeni v divjo vrtavko, kjer izdelki zadenejo vse in vsakogar na njihovi poti.

HEART OF GOLD

Ljubitelji Adamsovega Štoparskega vodiča po galaksiji vam je zazvonilo v ušesih? Zlato srce je ladja na neskončno neverjetnosti pogon (NNP) v obliki čajnega vrčka, ne-da? Ko je vključen, potuje plovilo skozi prav vsako točko v Univerzumu ob natanko istem času. Ne razmišljajte preveč o fizikalnih parametrih tega pojava, temveč se raje posvetite očarljivi osebnosti ladijskega računalnika(ce) in problemom androidnega osebja. Mi, ljudje, imamo občasno artritis, revmatizem in podobno, oni pa ...

THE SHADOW CRAB

Ta prihaja kot glavna sovražna vesoljska ladja v TV seriji Babylon 5 (1993-1998, 5 sezon, 110 epizod in 6 filmov). V seriji je kar nekaj zanimivih vesoljskih ladij, a ta je ta »glavna« nasprotne strani. Shadows (sence) so tujska vrsta, ki prihaja iz planeta Z'ha'dum. So tekmeci Vorlonov, ki vpletejo Ljudi v vojno s Sencami. Vorlonska filozofija temelji na vprašanju 'Kdo si?', medtem ko Sence temeljijo svojo filozofijo na 'Kaj hočeš?' Oboji uporabljajo organske vesoljske ladje.

So najbolj podobne rakovicam različnih velikosti in imajo različno močna orožja. Že njen izgled in način prikazovanja služita za zastraševanje nasprotnika. Največja vesoljska ladja ima za glavno orožje žarkovni top, ki se nahaja nekje na sprednji spodnji strani plovila. Ko žarek zadene cilj, ta ne eksplodira in se ne stopi, temveč razpade na nekakšne 'rezine'. S tem žarkom lahko razreže tudi manjše planetoide. Ob stalnem obstreljevanju planetnega površja ga spremeni v puščavo. Imajo tudi sledilna torpeda, ki se prilepijo na površino cilja in ga razstrelijo. Ko enkrat nameri tarčo, ji lahko nemoteno sledi in uniči. Imajo zakrivno tehnologijo (cloaking

Naslednjič: *StarTrek Enterprise*, *Klingon Bird of Prey* in še druge ladje iz serije *Star Trek*; *Battlestar Galactica* in druge ladje; iz vesolja *StarWars* vesoljska križarka *StarDestroyer*, *X-Wing*, *Millennium Falcon*, idr.

device), ki temelji na faznem zamiku med resničnim vesoljem in prvim nivojem hipervesolja. Ko je v prikritem stadiju, ne more uporabiti svojih orožij. Menda jo je takrat mogoče odkriti le ob uporabi gravitacijskih valov. Njena posadka bi naj štela do 40 bojnikov.

NOSTROMO

To vesoljsko ladjo smo videli v filmu *Alien* (1979). Pravzaprav je to velikanski vesoljski vlačilec, ki za seboj vlači tisoče ton železja v obliki rafinerije. Čeprav ni oborožena, je prav markantna vesoljska ladja. Najbolj si jo bomo zapomnili po izredno zamotanem samo-razstrelitvenem postopku. Ob tem je sposobna pristati na planetnem površju in skenirati obstoj življenjskih oblik. Kar se na koncu izkaže kot slaba ideja. No, skoraj ... če bi ne bilo Sigourney Weaver.

ALIEN MOTHERSHIP

To smo videli v filmu *Neposredna srečanja tretje vrste* (*Close Encounters of the Third Kind*, 1977). Steven Spielberg je fantastičen filmski ustvarjalec, ki je obenem tudi umetnik in takorekoč vizualni čarovnik. Oblikovalec McQuarrie je ustvaril tujsko ladjo v tem filmu skladno s splošno predstavo o letečih krožnikih.

A prikaz filmskega modela je zares veličasten in takrat, ko so film prvič prikazali, nas je scena zalepila na sedeže in skoraj brez daha smo spremljali prizor pristanka gigantske izven-zemeljske vesoljske ladje. Ideja o komunikaciji dveh popolnoma tujih si civilizacij le s pomočjo barv in glasbe je pravzaprav brezčasna.

Avtor se sploh ne pogloblja v tehnične podrobnosti ladje in nikjer ni povedano, kakšna orožja ima na krovu.

KAKO HITRO KROŽI ZEMLJA?

Andrej Ivanuša

Kako hitro kroži Zemlja okrog Sonca?

Odgovor na to vprašanje je preprost in ga je mogoče izračunati s poznavanjem osnovnošolske matematike. Iz šolske fizike je znano, da je hitrost potovanja enaka dolžini poti v določenem času.

Vemo tudi, da potrebuje Zemlja natanko eno leto, da obkroži Sonce. Zemlja sicer potuje po rahli elipsi, vendar je za naš izračun dovolj natančno tudi, če rečemo, da potuje po krožnici. Dolžino krožnice k lahko določimo iz polmera kroga po formuli

$$k = 2 \times \pi \times r$$

Srednja razdalja med Soncem in Zemljo je 149.597.890 kilometrov, torej je to polmer r naše krožnice k . Formula za izračun hitrosti bi bila (s = hitrost, t = čas):

$$s = k / t$$

$$s = 2 \times \pi \times r / t$$

Eno leto ima 365 dni in vsak dan ima 24 ur, kar je skupno $365 \times 24 = 8.760$ ur. Za π vzamemo 3,14159.

$$s = 2 \times 3,14159 \times 149.597.890 / 8.760 \text{ [km/h]}$$

$$s = 107.300 \text{ km/h (29,81 km/sek.)}$$

Preprosto povedano: **Zemlja kroži okrog Sonca s hitrostjo več kot 100.000 km/h ali okrog 30 km v sekundi.** Če je najvišja dovoljena hitrost na naših avtocestah 130 km/h, potem Zemlja potuje 825-krat hitreje. Hm, zanimivo: mi te hitrosti sploh ne opazimo!

Poglejmo še, za koliko smo se zmotili pri naših približkih. Že Kepler je ugotovil, da planeti potujejo okrog Sonca po eliptični krožnici, ki ima Sonce v enem od svojih žarišč. Zemljina krožnica je skoraj krožna, saj je njena ekscentričnost 0,016. Torej je to tako majhna vrednost, da ne vpliva na točnost izračuna. Polmer je podan natančno in tudi ne vpliva na točnost izračuna. A pri kroženju Zemlje okrog Sonca se ves čas vmešava gravitacija, oz.

sončev privlek. Tudi tu je Kepler že vedel, da potrebuje planet za pot po eni četrtini eliptične poti tudi eno četrtino časa. Ekscentričnost krožnice je v tem primeru pomembna, če želimo vedeti, kako hitro Zemlja kroži v določeni točki krožnice. Tako Zemlja pospeši, ko je bližje Soncu in upočasni, ko je od njega najbolj oddaljena.

Najhitreje potuje nekako 2 tedna po zimskem solsticiju (zimski sončni obrat, najdaljša noč in najkrajši dan, 21. december), torej preračunano 4. januarja. Takrat je oddaljenost Zemlje od Sonca 147.098.074 kilometrov. Glede na ekscentričnost elipse je njena hitrost takrat 109.093 km/h (30,30 km/sek.).

Najbolj je oddaljena Zemlja od Sonca poleti in razdalja je 152.097.701 km. Razlika med obema dolžinama je 4.999.627 km. Hitrost kroženja Zemlje poleti je 105.507 km/h (29,31 km/sek.).

Razlika obeh hitrosti je 3.586 km/h (0,99 km/sek.).

NEJC KAVKA IN SPOPAD FRENGLOV

Pripravil Bojan Ekselenski

Preden vas spustim do predstavitve obetajočega mladega avtorja, naj vas obdarim s svojim razmišljanjem. V splet že nekaj časa preko strani tega magazina na naslovu **www.drugotnost.si** spuščamo pozive morebitnim avtoricam in avtorjem, naj vendar kaj prispevajo, naj pišejo in objavljajo. Vendar do leta 2011 ni bilo nobenega odziva. Pravzaprav do konca leta 2011 sploh nismo dobili nobene resne zgodbe. Dve kratki zgodbici Mihe Pleskoviča sta bili zelo dobrodošli. Vendar dve drobceni lastovici še ne prineseta resnične pomladi ustvarjalnosti.

A resnih zgodb, kakršne objavlja predvsem Andrej Ivanuša, nismo dobili. A nikoli ne reci nikoli! Pred mesecem ali dvema me je v digitalnem poštnem nabiralniku čakal zajeten zalogaj. Zgodba **Spopad Frenglov** na kar 73 standardnih straneh je pritegnila mojo pozornost. Takoj po prvih prebranih straneh sem ugotovil, da zgodba vleče. Dialogi so naravni, nastavki zgodbe so dobri.

Potem sem izvedel, da je avtor 15-letni Nejc Kavka. Pomislite! Petnajstletni dijak Gimnazije Šiška je spisal novelo, ki je z malce loščenja objavljiva v knjižni obliki, gotovo pa v obširnejši zbirki. Seveda zgodba potrebuje malce uredniškega udeleženja, lekturo in dodelan konec. Ampak ... gre za izdelek mladega avtorja, ki sam pravi, da zadeve še ni zloščil!

Torej, prepustimo mu besedo in naj se sam predstavi. Dopustimo mu to razkošje.

NEJC KAVKA-MOJ ŽIVLJENJEPIS

Rodil sem se 5. avgusta leta 1996 v Ljubljani. Sem tretji otrok po vrsti od štirih; imam starejšo sestro in brata, ter mlajšega brata. Živim v Dobrunjah (okolica Ljubljane). Obiskoval sem Osnovno šolo Sostro. Tam sem bil po uspehu večinoma prav dober oz. odličen. Udeležil sem se precej tekmoval, kot recimo iz matematike, zgodovine, slovenščine, predvsem pa športnih tekmovanj. V sedmem razredu sem namreč začel trenirati atletiko, natančneje tek na srednje/dolge proge.

V prostem času sem že od nekdaj rad risal in tudi sedaj kdaj pa kdaj kaj narišem. Precej me

zanima tudi zgodovina. Po končani osnovni šoli sem se vpisal in bil tudi sprejet na Gimnaziji Šiška in sicer v športnem oddelku, kjer se sedaj prebijam skozi prvi letnik.

Kar se tiče mojega ustvarjanja in pisanja zgodb, lahko mirno rečem, da me je k fantastiki pripeljal film Gospodar Prstanov, ki sem ga gledal že ko sem bil precej majhen. In navkljub temu, da takrat sploh še nisem ravno razumel o čem gre, me je zelo navdušil. Pozneje sem naletel na knjige Harry Potter, katere sem prebral po dolgem in širokem vsaj petkrat.

Takrat sem tudi prvikrat pomislil, da bi napisal lastno zgodbo. To se je zgodilo, a sem vedno med pisanjem obupal, dokler nisem proti koncu devetega razreda začel pisati **Spopad Frenglov**. Odločil sem se, da bom zgodbo speljal do konca, pa četudi bo polomija. Splačalo se je, saj sem zgodbo dokončal v prvi polovici prvega letnika. Med pisanjem te zgodbe sem tudi odkril forum Prizma, ki mi je bil v izredno pomoč.

Za naprej imam dokaj preprost načrt: napisati čim boljšo zgodbo na področju epske fantastije (znanstvena fantastika in horror me ravno ne zanimata).

SPOPAD FRENGLOV

Nejc Kavka

I.

Dorfin je odraščal na velikem gradu svojega očeta, ki so ga imenovali Hendervan, približno dvanajst milj proč od Fendergrina, prestolnice Frengelskega kraljestva. Njegov oče, Drongol, je bil kraljevi vazal, visoko cenjen med Frengelskim ljudstvom. Dodeljen mu je bil eden izmed večjih fevdov z gradom. Imel je rodovitno zemljo, vdano prebivalstvo, ki je štelu okoli sedemsto kmetov obrtnikov, služabnikov in vitezov.

Utrdba, srce fevda, je imela petnajst metrov visoko obzidje z vodnim jarkom in dviznimi vrati, v notranjosti pa so bili še hlevi s konji za gospodarja in viteze, kovačija ter orožarna. Gospodar je prebival v velikem, kamnitem donžonu.

Drongol fevd in bogastvo ni podedoval, temveč mu je bil dodeljen zaradi njegovih vojaških zmag proti kraljestvu Hregitov. To kraljestvo je ležalo severno od Frengelije in je imelo popolnoma drugačno kulturo od svojih sosedov. Hergiti so bili stepski narod, njihovo najljubše in tudi simbolično orožje je bil lok. Niso nosili težkih oklepov kot Frengli, ampak lahke obleke in niso bili vešči v uporabi velikega in težkega orožja. Ti dve kraljestvi sta bili že od nekdaj v sporu, v zadnjih letih pa je to že preraslo v krvavo vojno, v kateri so želeli vazali obeh kraljestev dokazati svojo kvaliteto na račun kmetov in ostalega nižjega sloja prebivalstva.

Nekateri so menili, da je ta vojna popolni nesmisel, a vseeno je bila večina zagreta zanj in je hotela le kri svojih sosedov. A ko govorimo o sporu teh dveh narodov, ne moremo mimo kraja, ki se imenuje Kellsdian. To je bilo mesto ob vznožju gore Dhirim-Wen, ki poleg omenjene gore in gozdov okoli nje ni pripadalo nobenemu kraljestvu, pa četudi je stalo ravno na sredini med obema kraljestvoma. Samo mesto je imelo posebno obliko in sicer je bilo okroglo oblike z obzidjem okoli njega, na sredini pa je stal velik stolp. Tu so živeli skrbniki gore Dhirim-Wen. To namreč ni bila običajna gora, temveč so v njenem srcu prebivali duhovi Zemlje. To so bili starodavni bogovi, ki so se pred tisoči in tisoči leti bojevali proti silam zla, ki so si

hotele podjarmiti Rudrijo. A ta zgodba je predolga da bi jo pripovedovali zdaj in tudi ni pomembna. Ti Duhovi zdaj le redko pridejo iz gore in le nekatereim so se prikazali, pa še to so bili večinoma ljudje iz Kellsdiana.

II.

Na Hendervanski fevd so izza srebrnega gorovja posijali prvi jutranji sončni žarki, z zlatom objeli zidove gradu in prebudili vas pred njo. Petelini so začeli kikirikati in zaslišal se je pasji lajež. Kmetje so hiteli na polja, obrtniki v svoje delavnice. Na fevdu se je rodil še en dan.

Dorfin, sedemletni sin gospodarja Drongola, ki je trenutno opravljal posle v Fenderginu, je stal na vrhu donžona in opazoval dogajanje na posestvu. Spodaj, na vzhodu, je videl prebujajočo se vas, onkraj nje njive in pašnike. Enako je bilo še na južni in zahodni strani. Proti severu je s pogledom sledil cesti. Po njej so se počasi premikali trgovci z volovskimi vpregami, namenjeni večinoma v Fendergrin, nekaj pa jih je zavilo tudi proti gradu. Med njimi so bili vitezi in sli, ki so potovali v razne kraje Kraljestva.

”Dobro jutro,” je Dorfin zaslišal glas za svojim hrbtom. Obrnil se je in zagledal svojega učitelja Pergwela. To je bil mož, ki je služil v vojski njegovega očeta, a se je zdaj upokojil in se zaposlil kot učitelj. Bil je mišičaste postave in šepal na levo nogo.

»Dobro jutro,« je odzdravil Dorfin.

”Si pa zgodaj vstal!” ga je ogovoril Pregwel.

”Rad opazujem sončne vzhode,” je odgovoril.

”Vidim,” je rekel učitelj in se nasmehnil.

Stopil je ob Dorfina in se naslonil na nadzidek. Tedaj se je Dorfin zagledal v njegovo dolgo brazgotino, ki jo je imel na licu.

”Tam daleč,” je spregovoril Pregwel in z roko pokazal proti severu, ”onkraj reke Berdun in še naprej je Hergitsko kraljestvo. Tam živijo kruti barbari in morda se boš nekoč moral boriti proti tem divjakom. Vedi Dorfin, ti ljudje niso vredni, da bi jim izkazoval milost, kajti tudi oni je ne bi izkazali tebi.”

Naredil je premor in se zagledal nekam v daljavo. Dorfin ga je pozorno opazoval. Pregwela je namreč spoštoval, saj je vedel, da ga spoštuje tudi njegov oče.

"Tudi sam sem se nekoč boril proti njim," je nadaljeval Dorfinov učitelj, "skupaj s tvojim očetom. Izbojevala sva nekaj slovečih zmag, a zdaj sva se postarala. Vendar Hergitsko kraljestvo še zmeraj stoji."

Znova je naredil premor, ter se zazrl v tla.

"Ljudje vedno upajo na nove generacije. Da bodo opravile tisto, kar se trudimo opraviti že leta. Da bodo prinesle spremembe. A vedno jim to tako ali drugače ne uspe in moramo upati na naslednjo generacijo, ki pa ji morda ne bo uspelo nič kaj več. Tega ti ne pravim zato, da bi te odtegnil od tvojih ambicij in ciljev, ampak zato, da ti povem kako je v resnici, kajti pravico imaš, da to veš."

"Ampak, zakaj se vazali bojujejo vsak zase in razkropljeni?" je vprašal Dorfin. "Saj potem ni čudno, da nič ne dosežemo. Združiti bi se morali v eno vojsko, pod en prapor, in takrat bi dosegli vse."

Pregwel se je nasmehnil.

"Za svoja leta si bister, da takole razmišljaš," ga je pohvalil.

"Kar se pa tiče tvojega vprašanja. To ni tako enostavno, kot misliš. Vazali se poleg skupnega cilja - uničiti Hergite, bojujejo tudi za svoje lastne intere-

se. O tem ti lahko kaj več pove tvoj oče, vsekakor pa tega zdaj še ne moreš razumeti. Ko pa boš odrasel, ti bo jasno o čem govorim."

Dorfin ni rekel nič, pač pa se je le zazrl nekam v daljavo in se zamislil. Pregwel je zavzdihnil:

"Dorfin, tukaj sem zato, da te naučim bojevanja in te izurim za viteza, da boš lahko, kot tvoj oče, nekoč odjezdil nad Hergite. To je moj zadnji cilj, preden se upokojim in se naselim nekje na deželi, kjer bom kar se da umirjeno dočakal svoj čas. Zato bi želel, da te izurim kar se da dobro, da te ne bo posekal že prvi Hergit, ki ga boš srečal."

Dorfin se je nasmehnil:

"In jaz bom dal vse od sebe."

In tako so minevali meseci, meseci so se prelivali v leta in Dorfin je kmalu dopolnil petnajst let. Zdaj je bil že žilav od vseh treningov in dvobojev, ki jih je imel s Pregwelom. Kar pa se tiče Dorfinovega učitelja, je bilo ravno obratno kot z njim. Zdaj je imel že vidne znake starosti in njegov obraz je postal zguban od vseh let, ki jih je imel na grbi. A še vedno je bil v dvoboju popolnoma enakovreden Dorfinu, občasno ga je celo premagal. Le refleksi so se mu poslabšali. A Pregwel ga ni učil le bojevanja in mečevanja, pač pa tudi zgodovino, heraldiko in zvezdoslovje. A v tistem času pa je Dorfin doživel nekaj resnično strašnega ...

III.

To se je začelo takrat, ko se je na grajskem dvorišču dvobojeval z Pregwelom. Bilo je konec pomladi in dan se je že bližal koncu.

Tedaj pa je stražar na obzidju naznanil da se skupaj s svojim spremstvom bliža gospodar fevda, Drongol.

”Oče!” je navdušeno zavpil Dorfin, vrgel lesen meč po tleh, ter stekel na obzidje. Njegov oče je bil zdaj že ves teden odsoten in Dorfin ga je začel zelo pogrešati, saj je poleg Pregwelovih lekcij, občudoval tudi očetove napotke in pripovedi iz njegovih bitk. Izza branika je proti severu na cesti videl kakih dvajset jezdecev, ki so ravno zavili proti gradu. Lahko je tudi razložil svetlikanje belega samoroga na praporu, grb Hendervana, ki je plapolal v vetru. Dorfin se je nasmehnil.

”Končno.”

Stekel je nazaj k vratom in počakal na prišlece. Kmalu je dvajset jezdecev urno prijezdilo skozi grajska vrata in razjahali na dvorišču. To so bili gospodarjeva elitna osebna straža in najboljši bojevniki na posestvu. Na sebi so imeli svetleče oklepe in težka belo-modra ogrinjala. Na glavah so nosili čelade s ščitniki za nos in konjskimi žimami, ki so jim padale nazaj. V rokah so imeli dolga kopija, na hrbtu pa so imeli opasane ščite, na katerih so bili upodobljeni srebrni samorogi, ki se vzpenjajo na zadnje noge. Dorfin je med množico poiskal očeta in ga tudi kmalu našel. Imel je podoben oklep kot njegova osebna straža, le da je imel na sredini zlato peterokrako zvezdo.

Dorfin je videl da si je ravno snel čelado in stresel s svojimi črnimi lasmi. Nasmekan je stekel proti njemu.

”Oče!” ga je poklical.

Drongol se je obrnil proti njemu. Dorfina je kar malo presenetilo, kako zguban in zaskrbljen je njegov obraz. Imel je velike podočnjake in jasno se mu je videlo kako je utrujen. A kljub temu se je nasmehnil in toplo pozdravil sina.

”Oho, poglej ga fanta! Žal mi je da me toliko časa ni bilo, a dolžnost kliče. Ampak zakaj bi ti govoril o problemih Kraljestva, raje povej kaj si se ti kaj novega naučil!”

”Ah, kaj posebno novega se nisem, le Pregwela sem nekajkrat premagal.”

Drongol se je še enkrat nasmehnil, nato pa se obrnil in odšel proti svojim sobam v gradu. A Dor-

fin je opazil, da je takoj ko se je obrnil nasmešek zbledel z njegovega obraza. Slutil je da mu nekaj prikriva. Zato je s krettnjo Pregwelu pokazal, da se ne želi več bojevati in tudi sam odšel v grad.

Očeta je našel v glavni dvorani, ko se je ravno resnobno pogovarjal z žensko oblečeno v dolgo obleko nežno zelene barve. Rjave lase pa je imela spete v kito. To je bila Dorfinova mati Eldarin. Dorfin je imel mamo rad, a je imel z očetom še vseeno globlji odnos. Pa s tem ni mislil samo na to, da mu je bil bolj pri srcu, oče se mu je nekajkrat tudi zelo zameril.

Spominjal se je, ko je nekega dne domov prišel pijan. Bilo je grozno. A to se je zgodilo enkrat in Dorfin mu je to sam pri sebi vse odpustil. Ko je Drongol opazil da je vstopil Dorfin je že odprl usta da bi mu nekaj rekel, a ga je Dorfin prehitel:

”Ne pošiljaj me stran, nisem več otrok. Hočem slišati, kaj se dogaja in nočem, da mi vse prikrivate in govorite ,da je vse v redu!”

”Res je, nisi več otrok in jaz to vem. Če pa bi me pustil do besede, bi videl da te ne pošiljam stran, pač pa le hočem da pokličeš Pregwela, ker mora to tudi on slišati,” je rekel oče in Dorfinu se je zdelo, da ga celo malo zabava, kako se mu sin odločno upira.

Ko je poklical Pregwela, je Drongol sedel na svoj stol na koncu mize in sklenil konice prstov, nato pa spregovoril:

”Danes sem v Fendergrinu slišal, da so Hergiti vdrli čez našo vzhodno mejo in zdaj plenijo naše vasi okrog zahodnega brega Ognjene reke. Vodi jih poveljnik po imenu Xidahal. To je ta poveljnik, ki je že nekajkrat porazil naše vojske. Zato je Kraljevi Svet izbral mene da popeljem svoje viteze in še šeststo poklicnih vojakov iz Fendergrinske vojašnice proti Xidahalu.”

”Ampak ti ne sodiš več v vojno, prestar si. Kako so lahko določili tebe!?” je takoj zaskrbljeno ugovarjala Eldarin.

”Jaz sem edini zmožni poveljnik tukaj naokoli, saj so vsi drugi na severozahodni meji, kjer pazijo na obalo. Vem da je se ti morda zdi čudno, Eldarin, a moram iti.”

”Gospa ima prav Drongol, ne moreš v vojno,” se je vmešal Pregwel, ”ti si svoje odslužil! Tako kot jaz! Prepusti to Fendergrinu!”

”Očitno še zmeraj ne razumeš; jaz sem trenutno edini, ki lahko ustavi Hergite. Fendergrin ne bo

naredil nič, saj ne more brez poveljnikov. In če bomo odlašali bo Xidahal prav kmalu prišel čez Srebrno gorovje, naravnost pred vrata Hendervana. Moram iti, to je moja dolžnost. Sploh pa je odločitev že padla v Svetu, tako da itak ne moremo nič," je utrujeno rekel Drongol, "Zdaj se grem pa pošteno naspāt, saj se že dolgo časa nisem. Pregwel, povej mozem naj bodo jutri opoldne pripravljeni na odhod."

"Bom, gospod," je rekel Pregwel in se nalahno priklonil, da bi odšel, tedaj pa se je sredi giba obrnil in rekel:

"Vedite tole, gospod - vaša dolžnost Kraljestvu je bila že davno opravljena. Tole je le dodaten in nepotreben križ, ki ste si ga naložili na rame."

Drongol, ki se je že vzpenjal po lesenem stopnišču proti spalnici, je v odgovor le zagodrnjal nekaj, kar Dorfin ni razložil.

Naslednje jutro so se od juga, čez hribe privlekli žametno sivi oblaki in bilo je jasno, da bo ta dan že zaradi vremena turoben. Vojska se je za pohod začela pripravljati že zjutraj in opoldne je bilo že zbranih okoli devetsto mož pred utrdbo in čakalo na poveljnika. Dorfin je stal na zunanjem braniku in jih žalostno opazoval. Kmalu je iz gradu v svetlečem oklepu prišel vidno utrujeni Drongol in zajahal svojega konja. Na glavo si je še posadil čelado, pojezdil na čelo vojske in izvlekel meč.

"Fendergrinci in Hendervanci!" jim je zaklical, "Moji bratje! Tiste preklete zverine od Hergitov plenijo in požigajo vasi, kjer živijo nedolžni ljudje, Frengli! Podijo jih prek travnikov, kot živad in mislijo, da za to ne bodo plačali. A motijo se! Povem vam, krepko se motijo! Bomo mi kar čakali tu in gledali, kako gori naša zemlja? NE! Ne bomo! Pojezdili bomo k njim in jim pokazali kaj se zgodi tistim, ki se igrajo s Kraljestvom Frenglov!"

Množica ga je napeto opazovala in Dorfin je kar videl kako v njih raste bojni srd.

"In sedaj vam pravim samo še eno, možje Frengejski," je nadaljeval Drongol, "V imenu Domovine in Kraljestva, NARAVNOST V NAPAD!"

Zadnji dve besedi je zakričal, kolikor so mu dala pljuča in množica je z njim planila v bojni krik, da je odmevalo, daleč naokoli. Tedaj pa je Drongol obrnil konja in pojezdil, z dvignjenim mečem po cesti naprej in kot bi se utrgal plaz se je za njim rjoveč usula njegova vojska.

In tako je Drnogol, gospodar Hendervana in kraljevi vazal, še poslednjič, z dvignjenim mečem, pojezdil v bitko. Kajti ta bitka ga bo stala življenja in on sam je v srcu na tihem to tudi slutil.

IV.

Od Drongolovega odhoda je zdaj minil že dober mesec in Dorfin je čedalje pogosteje posedal na braniku, v upanju da bo na cesti uzrl Hendervanski prapor in njegovega očeta, kako skupaj s svojimi vitezi, ponosno, v svetlečem oklepu jezdi proti gradu. A tega na svojo žalost ni in ni zagledal. Postajal je zaprt vase, kajti v zadnjih dnevih, ko je bil Drongol še doma, je očeta res vzljudil.

In tako so minevali dnevi, Dorfin pa je čedalje bolj sameval, dokler ni nekega jutra, v daljavi, na cesti, zagledal prizor, na katerega je upal že tedne. Proti Hendervanu se je bližalo okoli sto konjenikov, za njimi še petdeset pešakov, prvi izmed konjenikov je nosil prapor belega samoroga. V Dorfinu se je prebudila silna radost in od vznemirjenja je kar vztrepetal. Poskušal je razložiti svojega očeta, a vojska je bila predaleč. Nestrpno je čakal, da se bolj približajo in napenjal oči. Kmalu so bili že na poti naravnost proti gradu, Dorfin pa še zmeraj ni razložil očeta. Začenjalo ga je skrbeti in v srcu ga je že grizel dvom.

Tedaj pa je opazil da Hendervanski elitni stražarji pred sabo vlečejo voz prekrit z Hendervansko zastavo. Takoj mu je postalo jasno kaj to pomeni. V grlu se mu je nabral cmok in naenkrat je imel usta popolnoma suha. Obšla ga je grenkoba in kolena so se mu zašibila. Hotel je steči k vratom, a ga noge nikakor niso ubogale. Čez nekaj časa je končno, popolnoma bled, prišel do vrat, kjer so že čakali mrki vojaki. Poveljnik osebne straže je z žalostnim obrazom stopil pred Dorfina in izjavil samo:

"Žal mi je."

Nato pa je stopil vstran, da je Dorfin lahko prišel do voza. Počasi se je napotil proti njemu in se kar naenkrat zavedal, da je ob njem njegova mati Eldarin. Videl je da ji po obrazu polzijo solze. Ko sta prišla do voza, je vojak odgrnil zgornji del zastave in Dorfin je zagledal blede obraz svojega očeta. Takrat se ni mogel več zadrževati in zalile so ga solze. Padel je na kolena in zakopal obraz v dlani.

Čez nekaj trenutkov je na ramenu začutil tujo dlan. Ko se je obrnil, je zagledal Pregwela in od

nekje daleč je zaslišal njegove besede:

“Vse bo v redu, vse bo v redu.” Kako lahko govori da bo vse v redu?! Kako lahko to govori, če mi je umrl oče? Iz oddaljenosti je nato zaslišal, kako se Pregwel pogovarja s poveljnikom.

“Kaj se je zgodilo? So vas porazili?” je vprašal Pregwel.

“Ne, na koncu smo jih pregnali. Takole je bilo: Ko smo prišli čez gore, smo izvedeli, da se je Xidahal utrdil v vasi južno od ceste ob Ognjeni reki. Krenili smo naravnost tja, nato pa smo dobili vest, da ima Xidahal nekaj manj kot dva tisoč mož, kar je bilo dvakrat toliko, kot je štela naša vojska. To nas je zadržalo in Gospodar je postal bolj previden. Šli smo previdno naprej proti vasi in kmalu tudi prišli do nje. Hergiti so do takrat okoli vasi že zgradili tabor in postavili leseno palisado. Vedeli smo, da bi bil direkten napad samomor. Zato je Gospodar ukazal naj okoli tabora zgradimo okop in naj ne spustimo nikogar niti noter niti ven. Okop je bil narejen v enem tednu in tedaj smo lahko samo še čakali, da Hergitom zmanjka hrane in vode. A pod dveh tednih obleganja, ni bilo videti, da bi sovražniku kakorkoli zmanjkovalo hrane. Postali smo sumničavi, saj tako majhna vas ni mogla nahraniti tolikšne vojske. Čez nekaj dni smo že dobili odgovor na to uganko. Ugotovili smo namreč, da Hergiti ponoči, skrivoma, dovažajo

zaloge čez reko. Ko je za to izvedel Gospodar, nas je začudilo, da nam ni dovolil, naj napademo in počistimo drugi breg. Pač pa je poslal nekaj mož, da so se preoblekli in se pomešali med ljudi, ki so tovorili zaloge čez reko. Ko so prišli v vas, so se skrivoma pretihotapili do vrat, pobili straže in odprli vrata, da je lahko ostala vojska pridrvela v vas. Presenetili smo jih, a še vedno so se dobro organizirali – boljše kot smo pričakovali. Na središču se nam je malo manj kot šeststo Hergitov postavilo v bran. In Gospodar je padel ravno takrat. On je namreč na čelu svojih konjenikov napadel tisto skupino in tudi sam sem videl, kako silno so treščili skupaj. Gospodarja je v tem naskoku prebodlo kopije in padel je s konja. Na srečo smo ga še pravočasno odnesli stran, preden bi ga tisti Hergitski psi že mrtvega posekali. Ko so naši izvedeli, da je Gospodar mrtev, je vso vojsko zajel bes in le malokateri Hergit iz tiste skupine je ušel našim rezilom. In to je to. Takoj za tem smo se odpravili nazaj čez gore in sedaj smo tu.”

“Pa Xidahal? Je umrl?” je vprašal Pregwel.

“Ne vemo zagotovo. Med mrtvimi ga namreč nismo našli in mislimo, da je pobegnil.”

“Prekleti strahopetec ...” je jezo zamrmral Dorfinov učitelj.

Zgodba bo v celoti objavljena v eni izmed edicij Društva Zvezdni prah!

MAG IN MAFALDA

(Odlomek iz fantastijskega romana)

Mara R. Sirako

Črn dan za črna mačka

Podjetje je v resnici vodila sama, več ali manj sta se ukvarjali s preprodajo nepremičnin. Marjana je skrbela, kot je to sama definirala, za promocijo. Bolj, ko je podjetje raslo, bolj draga in razkošna potovanja na družabne dogodke si je privoščila. Mesec dni pred tem, ko se je Mafaldi sesul svet, ju je skupaj z Vasjo povabila na križarjenje, ki ga je organiziral razvpiti Damjan Murva. Mafalda je seveda zavrnila vabilo, navsezadnje ni imela nobene namena, da bi s svojo prisotnostjo reklamirala Murvo, ki je bolj po svojih pevskih uspehih polnil strani tračarskih časopisov s svojimi zgodbami o domnevno živahnem seksualnem življenju, ki ga je celo obelodanil v svoji knjižici, jo poimenoval kar za roman, ter pompozno naslovil *Srečen sem, ker sem dedec*.

„Damjan Murva s svojo novo ženo išče hišo točno v Podjablani!“, ji je dan pred odhodom na križarjenje jezno razlagala Marjana.

„Vasja lahko postane njegov osebni zdravnik in le pomisli, kaj bo to pomenilo za njegovo kariero.“

Vasja je seveda odpotoval, ni mu branila in čez nekaj dni ga je lahko opazovala, kako se s svojimi sijajnimi belimi zobmi reži poleg Damjana Murve, ki je na križarjenju fasal sončarico, a jo je ob skrbi ni negi izjemnega strokovnjaka, dr. Vasje Grozniča, svojega novega osebnega zdravnika, uspel premagati in svojim oboževalcem najprej na krovu ladje in nato še na vseh možnih lukah, ki so premogle vsaj bife, postreči z vrhunskim glasbenim doživetjem.

„Trapa, trapa, trapa!“ se je z desnico butala v čelo in z levico komaj še uspevala zadrževati avtomobil na pravi strani ceste. „Prekleta trapa neumna, kako si bila lahko tako neumna!“ je vpila v vetrobransko steklo.

Marjana je tedaj sklenila verjetno najbolj poguben posel, kar ga je lahko. Podpisala je pogodbo, kot večinska lastnica je to smela storiti, da bo njuno podjetje založilo denar za nakup in obnovo luksuzne vile v Podjablani, ki jo bo kasneje odkupil Damjan Murva. In to ne kakršnekoli luksuzne vile! Ta je bila v Podjablani največja, premogla je štiri-

najst spalnic in osemnajst kopalnic, ogromen bazen, tenis igrišče, hišo za goste. Pri čemer razvpiti žrebec Murva ni dal nobenega avansa, še več, njegovi dejanski zaslužki niso zadostovali niti za to, da bi za tako hišo kupil vrata.

Ko je Mafalda prebrala pogodbo, jo je skoraj prizadelo.

„Si nora? Kje naj dobiva toliko denarja?“ je kričala na Marjano.

„Moj oči ga bo dal!“ je ta vpila nanjo.

„V pokoju je že, nisi opazila?! In tudi banka ni njegova!“ je tulila Mafalda.

„Še vedno lahko zrihta!“ je penila Marjana in zaloputnila vrata za sabo.

Mafalda se je čez pol ure že pomirila, si skuhala čaj, pojedla pol sendviča in sklenila, da bo razklenila pogodbo. Ravno sredi dela jo je tisti dan že drugič skoraj udaril infarkt. Marjana je vdrla v njeno pisarno, točno pol enih popoldan je bilo, ji na mizo vrgla zajetno mapo in zarjovela:

„Na, tukaj imaš! Denar sem zrihtala! Delaj, zato te tukaj še gledam!“

Mafalda je osupnila. Ni vedela, kaj naj si misli. Marjana jo je hudo užalila, še ves teden jo je, če je le imela priložnost, poniževala pred vsemi.

„Ta posel ji veliko pomeni, samo živčna je,“ ji je dejal Vasja, ko mu je potožila, kaj počne Marjana.

„Trapa! Trapa! Trapa!“ je spet kričala sama sebi v vetrobransko steklo. Nato je natipala steklenico in pogumno srknila iz nje. Telefon je spet pričel neprestano zvoniti, piski med melodijami so sporočali, da prispeva eno sporočilo za drugim.

„Jebi se, Marjana!“ je Mafalda zarjovela v telefon in krepko nagnila steklenico. Komaj ji je uspelo speljati ovinek. V koščku možganov, ki se jih pijanost ni dotaknila, se ji je porodila zaskrbljena misel, da je nekam preveč temno. Obcestne svetilke, tudi te so bile prižgane ob nenavadno zgodnji uri, so sprva čudashko brlikale in nato druga za drugo ugašale. Celo dež je bil čuden. Nenadoma se je ulilo, čeprav je nad cesto jasno videla luno in zvezde na nebu. Pogledala je na uro in ugotavljala, kako je možno, da vidi zvezde pozno popoldan, ko

bi moralo še svetiti sonce.

„Pijana sem kot živina,“ je nazadnje ugotovila Mafalda, natipala gumb za steklo in odvrгла prazno steklenico.

„Juhuuuu!“ je pospremila svoj novi uspeh, kajti steklenica je pristala točno na sredi jumbo plakata, s katerega je mimovozeče gledala Marjana v nadvse pametni pozi. Ker ta poza ni bila dovolj, je okrasila plakat še z napisom: „Zagotovite si svoj prostor v sončnem Podjablanovju!“

„Premalo sem te, prasica!“ je pohodila zavoro Mafalda, prestavila v vzvratno prestavo in pohodila plin. Avto je ritensko zdrvel nazaj do jumbo plakata in zadel ob bankino, pri čemer ga je vrglo na pločnik. Na srečo je bila cesta povsem prazna in spet se je Mafaldi porodila ideja, da so se ljudje verjetno ustrašili nenavadno temnega popoldneva, ki je zgledal kot najbolj črna od vseh črnih noči in tega čudaškega dežja. Za hip je celo sama začutila strah, zazdelo se ji je, kot da se nekaj temnega in zlobnega plazi po njenem hrbtu.

Iz predala pred sovoznikovem sedežu je izvlekla pršilo, se pijano zakrohotala in skoraj padla na pločnik. Med režanjem se je najprej lotila sprednjega zoba in ga krasno nasprejala. Odmajala se je do avta, spet nagnila steklenico in se krohotala Marjani, ki je zgledala kot škrbasta vaška mamka. Vlila je vase preostanek pijače in steklenico zabrisala v plakat. Nakar se je lotila še pršenja brkov, prav krasni so ji uspeli. Za konec je napršila še ogaben smrkelj iz nosa in sklenila, da bo sprej iztrošila do samega konca. Zato je Marjani narisala še dva rožička, ki sta rasla iz čela, pri čemer je enega še uspela pobarvati, drugi je na njeno žalost ostal v orisu.

Med krohotaanjem je komaj še našla avto, sedla za volan, se ozrla na svoje delo in se zdrznila. Za hip se ji je zazdelo, kot da jo skozi oči na plakatu gleda nekaj zlobnega, tako zlobnega, da je malo manjkalo, pa bi bruhrnila skozi odprto okno. Dež je še vedno lil in ko je položila roki na volan, so bile te povsem rdeče, kot bi bile krvave.

„Jebem ti, kaj sem pijana,“ si je rekla in speljala, avto je skočil z bankine na cesto, pri čemer je glasno podrsal s podvozjem po asfaltu.

Cesta je bila prazna in nikogar ni motilo, če je avto vijugal, zapeljal na levi pas, od koder ga je med preklinjanjem spet usmerila na desno. Pisknilo je točno trikrat, nakar se je znova začelo zvonje-

nje. Mafalda je izbruhrnila v divji krohot, bilo je res bedasto opazovati samo sebe v krvavem sprednjem steklu.

Vedela je, zakaj jo Marjana tako divje kliče. Zelo dobro je vedela in naravnost prišlo ji je, da bo še pred odhodom doživela polom vsega, za kar je garala zadnjih deset let.

Novi direktor banke, v kateri je včasih vladal Marjanin oče, je podjetju odobril posojilo. Toda ne takega, kot bi ga Marjanin oče. Obresti so bile ubijalske in Marjana, ki ni videla več od prsta pred nosom, je podpisala z banko pogodbo, s katero je zastavila njuno podjetje. Mafalda je garala, kot še nikoli. Prvič se je zgodilo, da je spala v pisarni, če pa je že odšla domov, je s sabo vzela kup papirjev in prenosnik. Spala je le še dve do tri ure dnevno, utrujena, kot je bila, je pozabila ...

Pritisnila je plin, avto je zdrvel po cesti. Ni se več želela spominjati, strmel je v svoj krvav odsev v steklu in pritiskala na plin.

„Ni še danes dan za odhod!“, je opomnila sebe in odmaknila nogo s stopalke. Globoko je vdihnila, natipala steklenico in krepko potegnila iz nje. Telefon je zvonil kot nor in ji načenjal živce.

„Zdaj boš pa slišala svoje!“ je izpustila steklenico, zagrabila telefon in ga prislonila k ušesu. Avto je zaplesal po cesti, Marjana je razburjeno vreščala:

„Ne morem plačati prve tranše!“

„Jebi se! Zastavi svojo bajto!“ se je krohotala Mafalda. Krvava podoba v steklu, ki je buljila vanjo, jo je spreminjala v nekaj, kar ni nikoli bila. Postajala je zlobna, postajala je nasilna, predrzna in primitivna. Marjana je bila že histerična, Mafalda se nikakor ni mogla zresniti. Njen krohot je bil grob, poln besa. Stisnila je telefon in vklopila zvočnik. Zdaj se je histerično Marjano slišalo po vsej kabini, Mafalda pa je spet z obema rokama na volanu lovila približno sredino ceste.

„Pijana si!“ je vreščala Marjana. „Ustavi! Dada! Takoj ustavi avto! Ubila se boš!“

„Kol'ko kaplic, tol'ko let, bog nam živi naj ta svet!“ je med krohodom pela Mafalda.

„Ustavi avto, prišla bom pote! Ustavi avto, prekleto!“

„Ej, prasica,“ se je zapletal jezik Mafaldi, „da mi ne boš še avta pobrala! Marjana, vse si mi vzela! Vse! Zaradi tebe, samo zaradi tebe ...“

V krvavem steklu je zagledala njegovo podobo.

Smehljaj se ji je. Nasmeh, za katerega je vedno mislila, da je namenjen samo njej, ji je stisnil pljuča.

„Ustavi, ubila se boš!“, je rjovela Marjana iz telefona.

Mafaldina pljuča so se razprla, zakričala kot pobesnena žival. Tako je kričala vse od dne, ko se je zgodilo. Rjave kodre v steklu pred njo je zamenjala njena hiša, ki se ji je prehitro približevala. Zmogla je še toliko, da je zagrabila daljinca garažnih vrat, ga sprožila in skupaj z avtom poletela preko pločnika na dovoz, od tam je avto zaneslo v okrasna korita, podrla je vse tri palčke na trati in jih zmaličila, nakar je avto kot v upočasnjem posnetku dvignilo in nosilo naravnost v garažo.

„Jebemti, kako sem pijana,“ je zašepetala steni, za katero je vedela, da jo bo končno ustavila. Na polici je z vzdignjenimi tacami stal beli maček, bil je krvav po gobčku, kri mu je lila izza levega uheljčka. Črn maček je s sosednje police ravno planil nadenj, luči so ga zaslepile. Beli maček je skočil proč, črni maček je kot uročen strmел v sprednjo masko avtomobila, ki je v naslednjem trenutku treščila vanj in ga prilepila na steno. Počilo je, Mafaldo je vrglo naprej in nazaj, nato ponovno naprej, pri čemer se je s čelom nabila v vzvratno ogledalo in nato še v volan.

„Mačka sem povozila,“ se je v hipu streznila, zagrabila prestavno ročico in odločno pritisnila na plin. Avto je zapeljal nazaj, poskočil in obstal pred garažo.

„Dada! Si še živa? Dada?!“, je iz telefona vpil Vasja.

„Jebi se še ti,“ je zamrmrala, odprla vrata in se prepognila, da bi našla telefon, ki je padel nekam na tla kabine.

„Kje si, jebem ti?“ je tipala po tleh.

„Dada! Daaaadaaaaa!“ je kričala Marjana.

„Tukaj si,“ je Mafalda natipala telefon končala pogovor. „Ubogi muc! Jebem ti! Nekomu sem povozila mačka! O, jebem ti!“

Nikakor ji ni uspelo stopiti iz avta. Podrgnila se je po čelu, s katerega je rasla buška. Stegnila je roki in padla iz kabine.

„Muc, a si še živ?“ je šepetala gumam.

„Nisi!“ je natipala zmaličeno kepo pod zadnjim levim kolesom.

„Kar se mora, se mora!“ si je pogumno dejala, zgrabila tisto, za kar je predvidevala, da je bil včasih rep in povlekla k sebi.

„Jebem ti, pa ravno čez glavo,“ se je raje obrnila proč in si obrisala krvavo dlan ob bluzo. Obsedela je na tleh s hrbom naslonjena na avto.

„Glej, nikjer dežja,“ je nenadoma opazila, se spravila na kolena in se po vseh štirih splazila v garažo.

Žarometi so še goreli, čeprav se ji je zdelo nekam preveč svetlo. Plazila se je in pomislila, kako je sploh mogoče, da je bil maček zadaj, če ga je zlimala s steno pravzaprav spredaj. Dvignila je glavo, police so polomljene ležale po tleh, na steni je kraljeval velik rdeč madež.

„Taka mala žival, pa toliko krvi,“ je premišljeva-

la, ko je spuščala pogled proti tlom. Med orodjem, posodo za bencin, njenimi polomljenimi tekaškimi smučmi je ležalo drugo mačje truplo.

„Jebem ti, kar dva naenkrat,“ se je plazila naprej, zvlekla še to truplo k sebi, si ga dobro ogledala, nakar je zaslišala nekakšno hropenje, zdelo se ji je, kot da se nekdo duši.

Obrnila se je na desno stran, videla ni še ničesar. Le čudna bela svetloba je prihajala nekje izza sprednjega kolesa. Po vseh štirih se je odplazila proti njej.

„Mater krasno, nisem menda še tretjega,“ je govorila sama sebi. „Pa še hrano sem mu kupila ... Jebem ti, še mleko sem mu kupila. Ubogi mucek, jebem ti ...“

Svetloba jo je pekla naravnost v možgane. Tisto, kar je ležalo izza kolesa, je še kar hroplo in se davilo. Zamižala je, stegnila roko in pričela vleči k sebi nekaj, za kar bi lahko prisegla, da je mačja tačka. Vendar ni bila. Previdno je odprla oči in pogledala dlan. Razprla je prste in zaslišala glasno, boleče mijavkanje.

„Nisem podrla mačka,“ je strmela v tla, na katerih se je nabirala bela dlaka, nekdanja tačka pa oblikovala v dlan z dolgimi nohti. Dregnila je vanjo, dlan je mrtvo ležala na tleh.

„Jebem ti, vlomilca sem zbila ... Bom poklicala rešilca,“ se je glasno domislila. Dlan se je v hipu zganila, jo zgrabila za vrat in podrla na tla. Otepal se je, vendar je bila roka močnejša. Vlekla jo je po tleh kot bi bila igrača.

„*A cane non magno saepe tenetur aper.*“

„Jebi se!“ je skušala ugrizniti dlan, ki jo vlekla nekam na desno stran avtomobila.

„*Qui cum ebrio litigat ...*“

S krajnim naporom je zasadila zobe v palec in se osvobodila prijema. Uspelo ji je, da se je postavila na noge, nato ji je zmanjkalo moči, noge so jo izdale, zavrtela se je okoli svoje osi. Pred padcem so je rešile krepke roke, čutila je mišice, ki so se napele, da so zadržale njeno mlahavo telo.

„*Aut non tentaris, aut perforce!*“

„Ti boš meni sral z latinščino!“ je kriknila in skušala zgrabiti tisto, kar jo je držalo na rokah. Zamižavalo je in jo trdneje stisnilo, sedaj je ni več motila svetloba. Zrla je v obraz nečesa, kar bi lahko bilo del nočne more. Imelo je obraz belega mačka, ki se je nekako spreminjal v človeškega, čeprav Mafaldi ni bilo jasno, kako je to sploh mogoče in le zakaj bi se maček spreminjal v človeka. Posmehljiv par vijoličnih oči, kakršne je imel točno ta beli maček, ki je že nekaj dni gostoval pri njej, je zrl vanjo. Tisto nekaj se je nagnilo nanjo, jo polizalo po licu in spet začelo z mijavkanjem.

„*Genetrix virtutum frugalitas,*“ je med mijavkanjem spregovorilo nekaj.

Mafalda se je vdala.

„Jebem ti, kako sem pijana! *Bibo ergo sum,*“ je dejala sama sebi in omahnila v nezavest.

VOTLINA SKRIVNOSTI

(Odlomek iz fantastičnega romana)

Bojan Ekselenski

11. poglavje - Druga medigra

Provansa je lepa dežela. Tukaj lahko kupiš odročno posestvo in nihče te ne sprašuje za poreklo. Dokler pustiš deželi, da živi svoje življenje, si na varnem pred radovednimi očmi.

Pred vilo parkirani avtomobili premijskih znamk so prihajali iz različnih delov Evrope. Zastopana je bila skoraj cela Evropska zveza. Marijin red iz Magdale je bil skoraj izključno evropska zadeva. Nekakšen predhodnik Združene Evrope še od časov Rimskega imperija.

Mojster je s prsti tapkal po leseni mizici. Tokrat je bil oblečen v športna oblačila. Svojih osem križev je uspešno skrival. V velikem salonu je vladal

precejšen vrvež. Uvodni del mora biti sproščen. Zbrani so bili "pontifexi" z obema "pontifex magicanus". Vseh dvanajst njih. Vsak je imel na ovratniku majhno značko, podobico ženske z diademom, ki ga krasi rdeč rubin. Kristal v vsaki znački je bil resnični rubin in ne neka cenena krama. Mojster je opazoval može različnih starosti. Najmlajši je častljiv status dosegel že pri štirih desetletjih, a najstarejši je nosil skoraj devet križev. Tedaj se je odločil pritegniti pozornost družine, ki je sproščeno pivkala konjak:

»Gospodje, upam, da imate vsak svoj stol in kozarček konjaka.«

Vsi so v hipu potihnili, zasedli svoje stole in prijeli kozarčke z rjavkasto bistro tekočino. Mojster se je ponosno razširil roke:

»Težko si lahko mislite, koliko napora sem vložil v izračunavanje najsvetejšega opravičila našega obstoja, ki nas je pripeljal do tega pomembnega trenutka. Jaz sem sto sedemtrideset mojster v dolgotrajni zgodovini našega reda. Ne vem, ali ima to število kakšno pomembno vrednost, a moj čas je čas vstajenja Gospe. Vsi smo lahko ponosni. Brez vaše veščine in smelosti ne bi priklicali angelov, da prinesejo vsemogočno dušo naše Gospe. Veselimo se izpolnitve svoje usode!«

V prostoru se razleže zvok mrmranja. Kmalu se bodo preselili v veliko klet, preurejeno v tempelj. Tam so svečeniki "magicanus minoris" pripravljali skrivnostni obred Recordamini. Od nekod prileti vprašanje:

»Mojster, kaj bomo s tistim fizikom?«

Mojster se je trpko nasmehnil:

»Kaj naj bi z njim? On ima svoj namen,« in vse premeril z bistrimi očmi: »Naj odkrije svetu, da naše mizerno vesolje ni edino! Naj objavi, da je svet Vesoljne cerkve prekleto gnojišče ukletih hipokritov in pedofilske prevarantov,« in je zapil srep pogled v obilnega moža: »Dragi Helmut, od tebe sem pričakoval več širine. Samo zate torej malce uvida v širšo sliko priprav na vstop Duha v snovni svet. Ravno ta arabski fizik je eden od ključnih ljudi vse te zadeve. Lahko bi rekel, da je moj skrivni joker za matiranje Cerkve. Moj človek ves

Mark Jordan: Votlina skrivnosti (naslovnica)

čas skrbi, da ima možgane na najvišjih obratih. Kako bi lahko drugače v tako kratkem času razvozlal uganke, ki bi vrhunski inštitut zaposlile najmanj za pet let? Mohamed je poleg Mary najpomembnejši v tej igri. Že čez dva tedna bo objavil prva odkritja.«

Debelušen mož se je spogledal z možmi okoli sebe, srknil konjak in ponižno odvrnil:

»Mojster, oprostite mi! Žal sem o zadevi seznanjen precej površno in nepopolno.«

Mojster je prikimal:

»Še malo in naše snovne pomanjkljivosti ne bodo več pomembne. Cerkev temelji na drugem Jezusovem prihodu. Mi ji bomo pripravili presenečenje. Namesto prihoda njihovega odrešenika bomo pripravili prihod Gospe, ki so jo ponižali, prevarali in na koncu zahrbtno ubili. Ne bi bil rad v njihovi koži. Družčina, nazdravimo novi dobi!« je vneseno vzkliknil in dvignil svojo čašo konjaka. Vsi so dvignili kozarce in glasno nazdravili.

Klet je bila preurejena v skromni tempelj. Ceremonialno osebje je že čakalo na svojih mestih, ko so dvanajst praznih sedežev zasedli velikaši Reda. Oblečeni so bili v žrtvene kute. Oficir vzhoda začne obred. Najprej trikrat pozvoni z zvoncem. Obrne se proti Oficirju juga. Ta stopi do kadilnega oltarja in dvigne kadilo v zrak:

»Healalea halejla edanim gilagh!«

Drugi zapojejo uvodno obredno pesem. To je bila pesem poveličevanja Gospe in zaničevanja Odrešenika, zaradi katerega so po njihovi legendi pregnali Gospo. Mojster je stopil pred žrtveni oltar in se obredno prekrizal z očiščevalnim križem:

»Elejla,« in se je s palcem dotaknil čela in potegnil roko do genitalij: »Ikofolesc,« ter se dotaknil levega ramena in presunljivo vibriral: »Tudja,« in se dotaknil še desnega ramena: Magid,« in sklenil roke s krikom: »Amin jehupat!«

Vsi so čutili prisotnost tega, čemur pravijo "berek elahak", božji blagoslov.

Zatem je sledilo petje obrednih pesmi. Za obred Recordamini je bilo potrebno peti še posebej dolge pesmi, ki udeležence zazibajo v mistični trans. Vse prisotne je prepočil vonj močnega kadila. Bila je to zmes sivke, hašiša in izvlečka neke redke gobe. Dolgotrajni okultni trening je začel, kar je kadilo končalo.

Po petju je Oficir zahoda v prostor pripeljal bika. Nesrečno žival so s škripcem spravili nad

žrtveni oltar. Bikove mogočne noge so udarjale v prazno. Žrtveni oficir je okoli vratu omrtvičenega bika izvajal natanko predpisane gibe. Mojster je pokleknil pod bika. Žrtveni oficir je zarezal z obrednim mečem. Udarec meča je bil natančen. Topla kri je brizgnila z baročnim curkom, ki je zalila Mojstra. Vsi so začeli peti žrtveno himno. Končno žival otrpne in izkrvavi. Mojster je ves od krvi. Sklenil je okrvavljene roke na okrvavljenih prsih in začel recitirati urok. Od njega se je v lužo izcejala topla bikova kri. Vsi so začutili ščemenje. Prihajal je vrhunec žrtvovanja.

Pomočnik žrtvenega oficirja je prinesel košaro. Iz nje se je slišal pridušen jok. Mojster je vzkliknil:

»Kje je nedolžno jagnje, ki bo sprejelo greh nedolžnega?«

Pomočnik žrtvenega oficirja je obstal sredi improviziranega templja:

»Nedolžni je tukaj! Kje je tisti, ki zahteva krvno žrtev za Gospo?«

Mojster je gromko vzkliknil:

»Tukaj sem, kajti Gospa mi je skozi nešteto rodov dala pravico, da ji darujem kri jagnjeta božjega. Ste izmaknili to jagnje tistim, ki jemljejo samo čiste?«

Pomočnik je ceremonialno odvrnil:

»Ta krvna daritev je od mize tistih, ki zastrupljajo čiste.«

Mojster je dvignil roki. Kri je še kapljala:

»Torej prinesi jagnje na kamen svete žrtve!«

Pomočnik je prikimal in prinesel košaro poleg okrvavljenega oltarja. Mojster je z okrvavljenimi rokami segel v košaro in iz nje visoko v zrak dvignil novorojenčka. Ta je začel predirljivo kričati izven varnega zavetja košare. Mojster je preglasil neutolažljiv jok nemočnega bitja:

»Gospa, to je kri, ki te bo obudila v življenje. Vrnila se boš v drugi svet, v čudovito palačo Vzhoda. Od tam boš zavladata in nas blagoslovila s svojo maščevalno žetvijo!«

Grobo je položil kričečega novorojenčka na krvav kamen. S kazalcem naredi križ na majhnem čelu. Drobceno bitje je obupano kričalo, kot bi slutilo svojo usodo. Mora umreti, preden bo začelo z avanturo življenja.

Mojster je vzkliknil:

»Kje je maternica, ki je izlegla to bitje?«

Tedaj so skozi vrata porinili obupano žensko. Kriče je stekla do okrvavljenega oltarja. Tik pred

mojstrom jo je prestregla neka sila. Besno se je upirala nevidnim nitim črne magije. Poskušala je kričati, a iz sebe ni spravila niti glasu. Samo nemočno je pihala in se zaletavala v neprebojno polje sile.

»Vidite to vlačugo Babilona? Vidite, kako se bori za sad svojega greha? Ta divja ženska je Maria, ona je skrunitev naše Gospe!«

Ženska je s solzami v očeh spoznala, da je ujeta. Ne mogla izgovoriti nobene besede. Vse misli je usmerila v nemočnega otroka na oltarju, ki je opletajoč z ročicami in nožicami čakal na konec.

Mojster je proti njej usmeril obredni nož:

»Prešuštovala je z župnikom. Oče tega pankrta je hipokritski župnik. Častitljivi gospod si je najprej postregel z njeno sestro, ko je bila še nedolžna punčka. Potem je preklopil na odraslost. Tukaj imamo grešnico Mario in sad greha. Naša Gospa si ne bi mogla želeti lepše žrtve. Napila se bo nedolžne krvi, spočete iz greha. Zaljubila se bo v našo daritev. Ona bo ...« in glas mu je zamrl. Roki sta omahnili poleg telesa. Nož je z odmevajočim žvenketom padel na tla.

Dick in Mary sta izstopila na zadnji postaji podzemne železnice. Mary je v temenu nekaj stisnilo. Opazil sem, kako ji je čelo nagrbančil val bolečine.

»Kaj je? Te kaj boli?« sem jo zaskrbljeno vprašal. Ona je mračno odvrnila:

»Nekaj strašnega se dogaja. Čutim prisotnost nečesa temnega, zloveščega. Nekdo je čaral v tem obrednem jeziku. Ne vem kako, a skozi njegove oči sem videla grozljivo sliko. Bog mi pomagaj, kaj se dogaja?« se je preplašeno ozirala okoli. Sploh me ni registrirala. Zgrabil sem jo za roko in potegnil na stran:

»O čem govoriš? O kakšnem čaranju?«

Ona je trpeče zaprla oči, potočila solzi in zaječala z bolečino v glasu:

»Ne vem, ne sprašuj me! Samo pomislim in vidim skozi oči nekoga drugega, ki je sredi neke silno odvratne scene. Moram se skoncentrirati! Moram! Čutim neverjetno zlo! Vidim novorojenčka na okrvavljenem oltarju. Vidim nore ljudi z noži! Vidim nesrečno žensko, ki jo je neka zla sila prikovala na mesto in nemočno hlipa. Oči, skozi katere vidim, so oči zlobnega človeka. V njem vrejo maščevanje neke stare krivice, pomešane z vzhičenjem

pričakovanja. Pričakuje udejanjenje, da, prav razumem, udejanjenje strašnega maščevalnega božanstva, ki se bo našlo pot v meso nekega Elem Jereda. Moram se vmešati! Ne morem dovoliti tega strašnega zločina! On moj bog!« je zakopal obraz med dlani. Še jaz sem čutil odmev groze, ki jo je čutila. Pri kupoli Pavlove katedrale, tudi mene je stisnilo od jebenega šita. A hitro sem se skuliral. Če še mene štrafa verski šit, ki je zjebal njo, sva kuhana in roštiljana. Prijel sem se za glavo in odkimal:

»Bog ti pomagaj! Nehaj se igrati! Zdaj nimava časa za iluzionistične igre! Pohitiva, dokler se lahko neopazno izmuzneva!«

Ona me sploh ni poslušala. Kot od klošarskega šita zadet džanki se je sesedla na klop in zaprla oči. Sama zase je žrebala neko samo njej znano molitev ali karkoli je že bilo. Ta okultni šit me ni prav nič zabaval. Že preveč sranja nama je nakopal. Morala bi biti zvezdnika, a sva begunca. Bog si ga vedi, koga vse sva imela za petami. A ona se je morala podati na misijo nekakšnega okultnega rešitelja. Saj imamo pri Jezusovem prtu šrinke za neverne ali delno verne in spovednike ali eksorciste za verne.

Mary je spoznala, da lahko vstopi v zavest drugega, ki izvaja magijo v tem obrednem jeziku. Odpor, ki ga je nudil norec, čigar telo je zasedla, je hitro pojenjal. Mož, ki ga je zasedla, je klečal pod sliko ženske. Začutila je lepljivo mlačno tekočino ... kri. Telo je bilo prepojeno s krvjo. Znašla se je sredi bizarne scene. V ustih je čutila kovinski okus živalske krvi. Zagledala je mrtvo bikovo telo. Zaslišala jok novorojenega otroka. Zgrozila se je ob tem predirljivem kričanju nemočnega bitja. "Kaj počne novorojenček na okrvavljenem oltarju?" V mojstrovih mislih je našla odgovor na vprašanje. Skozi usta ujetega telesa je zakričala:

»Šelgod tzekeak tašek! Keji didmafe tek pemelij Elejla!«

V dvorani je završalo. Valovanje zvokov transa je butnilo v ujete čute. Žrtvenemu oficirju, ki je ravno stopil poleg žrtvenega oltarja in dvignil okrvavljen meč, je zastala roka. Pričakoval je mojstrov ritualni klic za prelitje novorojenčkove krvi.

Mary je prisilila telo, da vstane in se obrne in skozi tuje oči je videla moža v okrvavljeni beli kuti. Skozi mojstrova usta je besno zaklicala kletev:

»Teak torogh moapated! Teak!«

Žrtveni oficir je zmedeno odstopil in konico

meča položil na okrvavljena tla. Novorojenček je krilil z ročicami in nožicami ter presunljivo kričal.

Tedaj je zaslišala klic:

»Nekaj se je zgodilo z mojstrom! Izvedite žrtveno daritev! Kri mora biti prelita za vsako ceno. Gospa se mora vrniti med nas!«

Žrtveni oficir je oklevajoče dvignil meč. Mary je zbrala vso moč in iztegnila mojstrovo roko. Iz nje švignejo slepeče strele črne magije in pokosijo žrtvenega oficirja. Mož se je kriče sesedel. Mary je s strelami jeze in sovraštva objela telesa vseh sodelujočih v krvavem ritualu:

»Morak jagheos!«

Slepeče strele neizmerne sovraštva, jeze in maščevanja so objemale zmedene udeležence. Mary je recitirala urok, za katerega ni vedla, od kod in kako ga pozna. Ni se ji sanjalo, od kod prihaja ta strahotna moč, ki je cvrla ljudi v improviziranem templju. Objelo jo je silno zadovoljstvo ob občutku sovraštva, jeze in maščevanja do ljudi, ki so želeli žrtvovati novorojenčka. Zlasti ob sovraštvu do teh ljudi je čutila ščemeče sladostrastje. In iz tega sladostrastja je prihajalo še več moči, še več smrti.

Čez nekaj minut je bilo vsega konec. Hrup in kriki so se plegli. Do nerazpoznavnosti iznakažena telesa so negibno obležala. Kri je od silne vročine izparela. Otroški krik je odmeval v tistem prostoru. Mary je skozi mojstrove oči videla, kaj je storila in se zgrozila. Obrnila se je proti ženski, ki je, osvobodjena spon temne magije, stekla proti novorojenčku. Zgrabila je jokajoče dete in ga objela. Ko je drobno bitje začutilo materino toplino, je zadovoljno utihnilo. Mrtvaška tišina napolni krut prostor. Bikovo truplo še kar visi pred sliko ženske s pšeničnimi lasmi. Mary prebere ime ženske – Marija iz Magdale. Imela je neko misel, a se ji je izmuznila. Odmahnila je z mojstrovo glavo. Posvetila se je ženski, ki je otroku govorila neke nežne besede:

»Pozabite, kar se je zgodilo. Nikomur ne smete povedati, kaj ste videli, sicer boste nase in na otroka priklicali najstrašnejše kletve. Pojdite v svet in ne grešite več!«

Mary je zatem izvedla še en urok.

Ženka je hlipajoče zrla v mojstrove oči. Maloprej je bil ta človek pošast, ki hoče zaklati njenega otroka, a zdaj je njen rešitelj. Pred sabo ni več prepoznala pošasti, temveč v nemočnega starca. Nasled-

nji hip je iz starčevih oči izginila življenjska iskra. Od bikove krvi okrvavljeno telo se je sesedlo. Ženska je ostala sama. Zgrabila otroško košaro in z dojenčkom stekla na svež zrak. Čim hitreje je hotela zapustiti ta uklet kraj.

Mary je naredila samo še en urok. Prepričala se je, da je ženska z novorojenčkom dovolj daleč.

Običajni mir Provanse je prekinila strahovita eksplozija. Ognjena goba se je sunkovito dvignila skoraj kilometer v nebo in zasijala kot drugo sonce. V strahotnem ognju črne magije so izginili vsi sledovi okrutnega obreda. Izginil je magicanus pontifex maximus in ostali najvišji dostojanstveniki Marijinega reda iz Magdale. Izginila je tudi izje-

mna dragocenost, vir okultne moči reda, starodavna knjiga z imenom Sehir Jered.

Mary je stresla z glavo in me pogledala s tistimi svojimi radovednimi očmi:

»Kaj še čakava? Greva! Nimava časa za postopanje.«

Skomignil sem z rameni. Želel sem nekaj reči, a sem molčal. Takrat nisem hotel pogovora o čudaškem izletu njene jebeno odvite pameti. Ta avgustovska sopara, spremljevalka neviht in ploh, je bila dovolj za moje razruvane živce. Baje je zaradi orkana, ljubkovalno imenovanega "izmael", plavalo pol severne Italije in del Francije. Vsaj to sem ujel v poročilih. Potem sem slučajno ujel novico o

*voda-čas
zrak-gibanje*

*zemlja-prostor
oganj-energija*

preiskavi nenavadnega terorističnega napada. V tej pripovedi sem prepoznal naju dva, saj je šlo za sfrizirano poročilo o Manchesterskem dogodku. Seveda, Mary je čarala sredi ulice. Česa takšnega ni moč prikriti. Ker so se odločili, da za nama pošljejo pse, morajo najprej pripraviti teren.

Naročeni avto naju je čakal natanko tam, kamor sva ga zahtevala. Lastnik je sicer malce nergal, a dovolj zajeten šop gotovine ga je potolažil. Na vratih se je bleščal velik napis "No limits rent". Križal sem se nad spakedrano angleščino. Saj ni bilo važno. S predpotopnim daljincem sem odklenil vrata, vanj sva zmetala svoje nahrbtnike, zatem še sebe in na koncu sem porinil čisto pravi ključ v namensko režo. Res retro! Bog nama pomagaj, kakšno muzejsko kripo sva najela. Če hočeš, da avto spelje, moraš vanj vtikati ključ in ga celo obrniti. Prej kripa od sebe ne da niti glasu, kaj šele, da bi se zganila. Zatem me je oklofutalo še hujše presenečenje. Če želiš kripo premakniti, moraš z nogo tiščati na pedal za plin in avto dati v prestavo. Sreča, da je moj oče pred četrto stoletja še imel takšen avto in me je naučil karafek, ki ga poženejo v tek. Takšne avtomobile so v razvitem svetu nehali proizvajati že dve desetletji nazaj. Na srečo je bil tank za gorivo poln.

Končno mi je uspelo ukrotiti to smrdljivo muzejsko mrcino in počasi se odpeljeva. Nekaj časa sva molčala. Predmestno naselje je počasi nadomestilo zelenilo podeželja. Stavb je vse manj in osvežujoče narave je vse več. Nebo se je temnilo. Torej bo kmalu še ena od mnogih poletnih neviht. Mary je prekinila že malce zoprno tišino:

»Raje me ne sprašuj, kaj se je prej zgodilo. Še

sama nisem sigurna. Vse se je odvijalo tako hitro. Vem samo to, da sem storila nekaj dobrega. Zanimivo pri vsem je bilo to, da sem lahko uporabila vso moč, ko sem začutila neizmerno sovraštvo, jezo in željo po maščevanju. Čudno, ker sem se ob čutenju sovraštva tako dobro počutila,« in je vzdihnila: »O tem se bova pogovorila, ko bova na varnem. Prej ne. Upam, da bo naslednji avto malce modernejši, čeprav odsotnost sodobne tehnike pomeni določeno varnost.«

Pogledal sem jo iz profila:

»V čem misliš, da je vožnja s kripo varnejša? Počutim se kot nekakšen kaskader, privezan na bombo.«

»Ta kripa nima nobene elektronike, ki bi izdajala svoj položaj. Ima samo predpotopen GPS in je brez možnosti komunikacij. Ta kripa je tako stara, da je nevidna sodobni prometni informacijski infrastrukturi.«

»Lastnik firme je vanj gotovo vgradil kakšno sledilno napravo.«

Mary je zaskrbljeno prikimala:

»Mogoče. A lastnik naju ne išče. Preden se bodo dokopali do lastnika, bova že zamenjala avto.«

»Mogoče,« sem zašepetal in se posvetil vse slabši cesti.

Izbrala sva najbolj bogu izzaritarne ceste. Nobena od teh prometnic nima navigacijskih točk. Vse so prepuščene sivini brez sodobne tehnologije. Kakšna sreča, da nisva v Nemčiji ali celo Švedski. Tam so baje prepovedani avtomobili brez sodobne navigacijske opreme. Na srečo so Angleži malce bolj konservativni.

O življenju, vesolju in sploh vsem www.andros.si/vesolje/

- podroben opis Sonca in planetov Osončja,
- nastanek in mehanika galaksij,
- rojstvo, življenje in smrt zvezd,
- bigbang, struktura vesolja in njegov konec,
- o možnostih življenja na različnih planetih,
- potovanja na Mars, izza meja Osončja in še dlje,
- pojmovnik, pojasnilo manj znanih pojmov, formule.

UVIDENI SVET

Andrej Ivanuša

**Kar vidiš - to je.
Kar je - spoznaš.
Kar spoznaš -
daš temu ime.
Kar ima ime,
je uvidel prvi,
ki je vekomaj bil.
To bil je Svet-o-vid.**

Pomislila je: –Ta realnost mi ni všeč!–

–Briši, briši, briši!– je kričala v svoji glavi. Naredilo je -ffftt- in gozd je izginil. Še en -ffftt- in ni bilo več poti. Nad glavo se ji je pel bleščeči, mlečni svod, pod nogami ji je zelenela trava. Travne bilke so ji segale čez kolena. Bile so tako visoke, da jih je mogla doseči s konicami dolgih, ozkih prstov.

Uvidela, boginja in vnukinja Svet-o-vida je razmišljala še, da utrne veter. A si je premislila. Bilo ji je všeč, da ji nežno češe dolge, črne lase. Stresla je z glavo, da so se njeni bleščeči kodri raztresli raz rame in svobodno zaplapolali v vetru. Nastavljala mu je lice in uživala v njegovem božanju.

Potem je uvidela oblake, modro nebo, ptice na njem in sokola visoko zgoraj. Krožil je počasi in iskal plen.

–Kakor jaz, kakor jaz!– se je razveselila. Zapirala je veke, v mislih naredila podobo in potem veke spet odpirala. Uvidela je nove in nove stvari. Naredila je mogočen hrast sredi polja. Počasi je stopila do njega. Z bosimi nogami je čutila vsako travno bilko posebej. Božale so njene noge, kar ji je povzročalo neznansko ugodje.

Ko je stopila v hrastovo senco, je spoznala, da jo je staro, dobro Sonce ugrelo. Znoj se ji je nabral na plečih in zato jo je malo zmrazilo. A ni kaj dosti marila za to. Bolj jo je pritegnilo ptičje petje v hrastovi krošnji. Znova in znova je bila presenečena, kaj vse je zmogla uvideti, ne da bi se tega sploh zavedala. Mislila je na stari hrast in ga je uvidela. A na hrastu so gnezdele ptice, drobne mravlje so tekale po lubju, zajedalci pa pod njem. Objela je drevo in postala eno z njim. Čutila je njegove soko-ve, ki so tekli navzgor po njegovih žilah. Čvrsto je

stalo, korenine je imelo globoko spodaj in tam je črpalo svojo moč. Čutila je krta, deževnike, ličinke različnih hroščev in še mnogo drugih živali. Slutila je, da ga bodo sčasoma naselili leši, dobri duhovini, ki prinašajo zdravje, srečo in veselje. V tistem trenutku je bila ponosna nase. Bila je tako zadovoljna in skoraj srečna, notranje mirna. Uvidela je lepe stvari.

–Skoraj kakor Svet-o-vid,– je zadovoljno pomislila. A v naslednjem trenutku ji je naslednja misel razžalostila srce.

–Skoraj, a nikoli tako kot on!– je otožno pomislila.

Zaprla je oči in si v mislih predstavljala oblak. Spet je odprla oči in iz njih je švignil temen oblak na nebo. Uvideni oblak je zaklonil Sonce. Padati je začel droben dež. Najprej je sipal nekako obotavljajoče. Potem je zagrmelo in usula se je pomladna nevihta z velikimi in težkimi dežnimi kapljami.

–Uvidim lahko karkoli, a vse kar je, je že uvidel Svet-o-vid. Lahko uvidim bolj zelen in bolj mogočen hrast. Moj sokol je lahko pisan ali siv, a sokola je prvi uvidel Svet-o-vid,– je grenko pomislila.

–Ničesar novega ni pod Soncem, kar bi ne uvidel moj ded!– je ježno zaklicala.

–Briši, briši, briši!– je spet kričala v svoji glavi. Dež je ponehal, veter je čisto potihnil, -pffft- je izginil hrast s pticami, krtom in deževniki vred. Na koncu je spet ostal mlečno beli, bleščeči nebesni svod. Izza njegove koprene je bilo slutiti le dobro, staro Sonce. Še nekaj je ostalo – visoka, zelena in opojno dišeča trava. Legla je vanjo in zaprla oči. Zaspala je in sanjala.

Dolgo je njen sen trajal in sanjala je številne sanje, dobre in slabe. Sanjala je svoj svet, podoben dedovemu, a spet malo drugačen in samosvoj. Smejala se je v snu in jokala, sovražila in ljubila. Prav na koncu je sanjala mirne sanje.

Nato je odprla oči.

Iz njih so se usule zvezde in poletele visoko pod nebo. Nebesni svod je potemnel in nanj so se pilepile zvezde, ki so se kot slapovi kar naprej sipale iz njenih oči.

Zatrepetala je z vekami. Zasijali sta dve luni, večja in manjša. Nasmehnila se je, saj ji je bila njuna srebrna svetloba zelo všeč. Pihnila ju je navzgor kakor dva milna mehurčka in luni sta se prilepili med zvezde na nočni svod.

Zaprla je veki in znova pomislila, kaj vse je sanjala. Na široko ju je razprla. Iz oči so ji lila drevesa, potoki, reke in morja. Gozdove so naselile živali, vode so bile polne rib, rakov in drugega življa. Iz oblakov je sipal dež in mehko so plesale snežinke. Na nebu so letale ujede, med listjem so se skrivale drobnejše ptice. V grmovju so pričeli mreže presti pajki in loviti mrčes. Rože so zacvetele in vetru prepuščale svoja semena. Drobne meglice so hla-pele s pobočij hribov in gora, reke so zavijugale in napolnile kotanje, ki so kot modro-zelena jezera

zasijala v pusti planjavi. A nedolgo zatem so rjave planjave pokrile svetlo zelene trave. Nad njimi so letali živopisani metulji. Zatrepetala je z očesnimi vekami in sredi planjave je stalo njej ljubo drevo. Tokrat ni bil hrast, temveč je postavila lipo, dišečo, mogočno z dvanajstimi vejami. Prav takšno kot tisto s Kristalne gore, kjer se je rodila. Le skorja ni bila bela, temveč rjava. In tudi drevo samo je bilo manj mogočno kot tisto na Kristalni gori, bivališču bogov.

Uvidela je mehko, zeleno, v vetrцу valujočo travo in potko iz belega peska. Potka je vijugala od lipe po planjavi, kjer so se pasle srne in srnjaki, kjer so košute dojile svoje mladičke in ob njih so stali jeleni z mogočnim rogovjem. Potka je tekla ob jezeru, ki je mirno plinkalo pod mogočno skalo. Sredi jezera je uvidela kupolast otoček. V ozadju so se dvigale skalne gore po vrhu pokrite z večnim snegom. Nasmehnila se je, saj je bilo popolno. Vstala je in bosonoga stopila na pot iz belega peska.

Ko se je njena noga dotaknila peščenih zrn, je njeno telo zadrhtelo. Stopila je v svoj uvideni svet in boleče spoznala, da jo ostri pesek bode v podplate. Zdaj, ko je spremenila svojo božjo obliko v človeško, se je zavedla, da vseh sanj ni dosanjala do konca. Razmišljala je, če bi obrusila pesek. A se je domislila sandalov, ki so s trakovi ovili njena meča.

–To je mnogo bolje,– si je rekla in pogumno zakorakala po poti. –Zanimivo! Videti moram, kaj sem ustvarila.–

A naslednji korak ji je zastal, saj je grozen krik šinil med drevesi, ki so tiho šelestela v vetru. Krik je narasel in se dvigal, da so bolela ušesa. Nato je vse potihnilo. Prisluškovala je in na vse strani obračala glavo. S pogledom je hotela prodreti skozi rastje. Spoznala je, da je na svetu, ki ga je ustvarila prav tako omejena kot bitja iz njene domišljije. Uvidela je svet s svojimi zakoni in zdaj se jih je morala držati. Drobni nasmeh ji je dvignil kotičke ustnic.

–Naj ostane tako! Morda ... Pogledam, kaj sem sanjala!– Pogumno je stopila naprej po poti posuti z belim peskom. ◇

PLEČNIKOVO ZADNJE PISMO JANU KOTERI

Amedeja M. Ličen

V Ljubljani, 6. januar 1957

Najdražji Prijatelj,

zadnji čas je, da Ti priznam - poznam veliko skrivnost, ki me bolj in bolj razjeda. Še vedno Te neizmerno cenim, četudi si že dolgo pred obličjem Vsemogočnega. Zaupam le Tebi, ki Ti je dano spoznanje, tukaj pa bi si od modernih umetnikov nakopal še več posmeha in nerazumevanja. Morda sem res cerkveni nazadnjak, se pa ne bi čudil, če bodo ob mojem truplu oni stali na častni straži. Kakopak od veselja, ker so se končno znebili starega zadržanja. Bog jim naj pomaga, da ne bodo čez petdeset let stavbarstvo spremenili v steklene in betonske kocke!

Kajti po Božjem navdihu sem prišel do presenetljivega zaključka. Vse te očem zanimive oblike, ki dajejo

vtis harmonije in upoštevajo merila naše umetnosti, so omama, ki nam zabriše sposobnosti presoje. Vrhovi streh in kipov s piramidno, stožčasto, kvadratno ali pravilno kupolasto obliko so škodljivi in čep-rav se tega ne zavedamo, nas vodijo v telesne in dušne bolezni. Kar ni moč najti v naravi, ni vredno posnemanja in v naravi ni popolnoma pravih oblik. Oblika pa je dimenzija, ki ima še nepojasnen vpliv na vse živo.

Ogledoval sem si slovenske cerkve in opazil, da so stari mojstri to že davno doumeli. Zdravilnih osemkotnih zvonikov pa je na žalost vedno manj.

Podobne dobrohotne zgradbe sem našel v staroruski lesoni arhitekturi, ki je polna znanja o vplivu oblik na človeka, razumeli so ga Egipčani, pa zelo verjetno

tudi Tesla, Lorber in drugi veliki ljudje. Da, dragi Kotera, piramide so odlične za konzerviranje in kar je dobro za mrtve, za žive gotovo ni.

Faraoni niso bivali pod piramidnimi strehami, so pa pod nje trpali ljudi, ki jih je bilo treba voditi in jim odvzeti sposobnost lastnega razmišljanja, ki bi redu precej škodoval. Tako preprosto je to in najbolj zapleteno je opaziti najpreprostejše stvari. Hudič pa se neprenehoma bori za premoč in nam na pladnju ponuja komotne nadomestke za božjo milost, mi pa mu podlegamo.

Vsi moji - Bogu naklonjeni - načrti so bili zavrnjeni, kakor tudi moja risba slovenskega parlamenta iz pred desetih let, ki zajema rušenje gradu. Namesto celotne grajske stavbe sem želel postaviti veličastno osemkotno zasnovano zgradbo s slavnostnim dostopom od magistrata, po vznožju grajskega griča. Ljubša jim je stožčasta stavba v Tivoliju, kar potrjuje mojo bojazen, da gremo v napačno smer.

Da, dragi prijatelj, sam sem na tej stranpoti največji grešnik. Morda mi bo vsaj malo oproščeno, saj me je Pravični redno krtačil s konjskim česalom. Preživel sem najdražje in ni mi dal ljube žene in

ne otrok. Redko sem bil zadovoljen s svojim delom, saj sem nevede preprečil Božji milosti, da bi vstopila v moj prostor, me oblila s svojo veličino in varovala pred najhujšim. Ta moja ugotovitev je neomajna in ni potrebe, da bi Ti razlagal vse podrobnosti.

Gospod Bog me je opozoril, da je moja rakev že stesana. Želim si, da bo bolj udobna, kot si jo zaslužim.

Dal mi je ostro oko, da ločim lepo od grdega, nespretno roko, ki se je za lepo zaman trudila in srce, ki zaradi obojega trpi.

Kaj naj zapišem za konec?

Ljudem sem dajal, kar so hoteli. Bal sem se zavrnitve, tega, da bom nerazumljen, potisnjen na rob - zgodilo se je vseeno.

Vsi hočejo lepoto. Ampak -Ti veš, dragi prijatelj - lepota ima tisoč obrazov. V svojji nečimrnosti pa ne opazimo, da ima resnica le enega.

Oddany pozdrav!

Dein Plečnik

Kmalu na svidenje.

Jašubeg en Jered

novice iz Drugotnosti

VITEZI IN ČAROVNIKI
www.vitezicarovniki.com

JAŠUBEG EN JERED
NOVICE IZ DRUGOTNOSTI
www.drugotnost.si

DRUŠTVO ZVEZDNI PRAH
www.zvezdni-prah.si

DRUŠTVO PRIZMA
www.prizma.si

TOLKIENOV DRUŠTVO GIL-GALAD
www.drustvogil-galad.si

FUTURUM
www.futurum.si

VODNIK PO ZF
vodnik-zf.info

DANGOBER BLOG
www.dangober.info

MARA R. SIRAKO
www.marasirako.info

BOJAN EKSELENSKI
www.pisatelj.net

ANDREJ IVANUŠA
www.andros.si

MIHA REMEC
www2.arnes.si/~sudareme/zf

SLOVENSKA WIKIPEDIJA
sl.wikipedia.org/wiki/Slovenska_znanstvena_fantastika

ZADNJA STRAN

3D ROBNIK - STAR WARS

Bojan Ekselenski

Slovenija je, vsaj kar se tiče nam ljubih žanrov, podalpska afriška dežela. Zakaj to trdim? Ves civiliziran svet, ki pozna kinodvorane z možnostjo prikaza 3D slike, se od 9. februarja masti s **3D verzijo Vojne Zvezd I – Grozeča prikazen**. Saj vemo, Žorž Lucas je neverjetno sposoben pri molži SW. To, kar uspeva njemu z vesoljem **Vojne Zvezd**, najbrž ni uspelo še nikomur. Zakaj do zdaj ni uspelo še nikomur tako obilno ožemati filmske licence? Ker nihče nima vizije, jajc in občutka za posel.

Najprej smo v kina še stare Juge drli gledat izvirno trilogijo SW 4–6. Potem je Juga odšla by, by in sredi 90-tih nas je Žorž počastil s prenovljeno trilogijo. Ravno dovolj je staremu golažu dodal začimb, ga pogrel in serviral bolje, kot mnogim uspe servirati svežo jed. Vsi smo drli v kino!

Leta 1999 se je začela era nove trilogije, SW 1–3. Ta se je leta 2005 zaključila. Mimogredno smo dobili na DVD v paketu izvirno trilogijo, zopet malce spremenjeno. Odvisneži od SW droge smo seveda pokupili pakete. Zatem nas je v času prevlade modrožarkovnega ploščka zgrabila abstinenčna kriza. In Žorž se nas je usmili. Konec leta 2011 smo dobili pakete droge v različnih okusih. Seveda sem se čudil, ker so paketi našli pot tudi v podalpsko afriško luknjo. Zakaj to pravim?

Izvirne DVD-je smo dobili v jeziku naših južnih sosedov. Samo epizoda 3 je bila podalpsko podnaslovljena. Že to pove, kakšna vukojebina je ta naša Slovenija. Pop mitologija, ki ima v razvitem svetu horde navdušenih ljubiteljev in se ti šemijo v svoje priljubljene junake (cele družine se našemijo v SW kostume), je pri nas vrhunec, ko si za pusta damo čez oči plastik fantastik masko.

In zdaj smo pri 3D verziji, ki je v naših kinih ne bomo videli. Čemu? Ker pač notri ni patetičnih vampirjev, ki so tako ful kul, niti ni zimzelenih klasik sodobnega slovenskega filma – seksa in preklinjanja z bizarnimi vzroki smrti. Hočete svojo dozo SW fiksa? Pot pod noge in v Zagreb.

Kaj kmalu nas bo Žorž obdaril še z modrožarkovnim 3D kompletom, ker pač moramo dobiti svoj fiks v razumnem času. Predvidevam pa, da bo 3D obšel slovensko črno luknjo.

Slovenija ni samo glede 3D SW fiksa črna luknja. O ne! Nasploh je naša kultura precej samozadovoljna, zaverovana sama vase in v svoj klanski krasni svet. Speculativne umetnosti, kolikor jih ustvarjajo domači avtorji, so potisnjene na rob, stran od pozornosti mainstreama, ki ni odvisen od SW, temveč od državne participacije. Dokler bo slovenski manistream temeljil na frustracijah, toliko časa bodo v kina zahajali filmi, ki zberejo 20 gledalcev, od katerih jih je 19 kritikov in en posebež, ki se ima za ljubitelja resne kulture (karkoli že besedna zveza resna kultura pomeni), a svetovni pop fenomen bo ostal pred vrati samovšečne zadržanosti slovenske kulture.

Naj razsvetlim slovensko publiko! SW ni samo 6 filmov. To je tudi zbirka knjig, risank, računalniških iger za vse starostne skupine in prireditve.